

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 85 - 25 Kuruş

28 - Aralık - varşamba - 1949

BENZİN Mİ? SAHİ OTOMOBİLDEN BAŞEYİYOR
DÜK DEĞİL Mİ? BİRAZ DA SEN UĞRAŞ.. İÇERİDE

TEŞEKKÜR EDERİM
TOMSON.

32/2

HELEN! SEYGİLİM.

ZAMAN ZAMAN ORTAYA
ÇIKAN BU AŞKIN İÇİN TE
ŞEKKÜR EDE-
RİM. DEMEK
BUGÜN SIRA
BENDE

HELEN! BENİM BİRİKİK AŞKIM.. ARTIK ÜZÜNTÜ-
LERİMİZ SONA ERDİ. BUNDAN SONRA HEP SENİNİM.

SAHİ Mİ? YA SIBİLLA?

O, AVRUPAYA DÖNMÜK ÜZE-
RE YOLDA BİRAZ GÜNE
KADAR YEMİNİMİ YERİNE GE-
TİRMEŞ OLACAĞIM.

YA SIBİLLA TEKRAR
ÇIKAGELİRSE

GELSE DE BANA ARTIK İZ GELİR..
VAZİFEM SONA ERDİ. SANA YEMİN EDE-
RİM KI...

SULLIVAN.. İNDİRİ
GELMİŞ SENİ A.
RİYOR

YA SAHİ! SANA KARA
BİR HABER.. BANA EMN-
NET ETTİĞİN KADIN KAÇTI

SIBİLLA KAÇTI MI?
HAY ALLAH CEZASINI
VERSİN..

BİR ATLA KAÇMIŞ.. KÖYLÜLER..
DEN BİRİ ONU KUPTALAYA GE-
LİRKEN GÖRMÜŞ..

KUPTALAYA MI? ÖYLEYSE
BURADADIR. ONU DERHAL
BULMAK LAZIM..

HELEN BENİ AFFET. O
KADINLA BAŞIM BELÂDA..
MAALESEF GİTMEM LAZIM.
ALLAHIM... MADENKİ HELEN
BURADA.. MİHRACE SIBİLLAYI
KAÇIRDI.

HERHALDE BU
AYRILIKTAN SON-
RA YİNE KARŞI-
MA ÇIKMAZSIN
DEĞİL Mİ
POL?

7

85/2

Sailsbury'nin kabiliyetli bir insan olduğu muhakkaktı ama, belki de işlerini iyi düzenliyememesi yüzünden olacak, lâıyk olduğu muvaffakiyet ve servete bir türlü erişemiyordu. Hayatını allak bullak eden o meşum hâdise bir talihsizlik bombası gibi patlak verdiği günlerde de, odadan ziyade sahne arkasına benziyen harap bir tavan arasında otururdu.

Senelerce önce kolej olarak kullanılmış olan bu kocaman bina, binahıktan çıktıktan sonra küçük kısımlara bölünerek fakirlere kiralanmıştı.

Sailsbury ile ilk defa olarak beraberce çay içmek zevkine vardığım gün, odasında iskemle yerine üzerine oturmak için kullanılan tahta kutular vardı, ekmeği kırık dökük bir maltızda kızartıyordu. Gene kutulardan yapılmış olan yatağının üstünün de bir mutfak rafından hiç farkı yoktu. Metrük bir ocakla kapının arasına gerili ip te sallanan çamaşırlar, kapı açıldıkça âdeta yerleri süpürüyorlardı.

Sailsbury, genç, zeki, ateşli fakat

«Ne olursun! Bundan bahsetmiyelim artık!»

K A T İ L

Nakleden: Selma Büket

maalesef muvaffak olamamış bir muharrirdi. Odasında elektrik olmadığı için bir gaz lâmbasının ölü ışığında geç vakitlere kadar göz nuru döküp hayatını kazanmaya çalışır. Fakat yazılarını hiçbir yere kabul ettiremezdi. Böyle yerlerde yaşamak mecburiyetinde olmanın insanları gibi ben de bu lüzumundan fazla mütevazı odayı çok sevimli bularak defalarca Sailsbury'nin ziyaretine gitmiştim.

Günün birinde anı olarak cinayet haberi duyuldu.

Sir Harold Slobury'nin hususî kâtibi olmam hasebiyle, Sailsbury'ye bir iyilik yapmak istemiş ve patronumdan o gün öğleden sonra saat ikide bu fakir dostum için bir randevü koparabilmişim. Ne konuştuklarını ve aralarında ne geçtiğini teferruatıyla öğrenemedim. Fakat Sailsbury'nin halinden, Sir Harold Slobury'nin tekliflerini nefretle karşıladığını ve vermek istediği işi kabul etmediğini anlamak da benim için pek kolay oldu. Zavallı arkadaşım sadece bu cimri ihtiyarın ileri sürdüğü şartları pek insafsızca bu-

larak kalabalık etmemek için oradan biran evvel uzaklaşmaktan başka çare göremediğini ve hattâ bu yüzden şapkasını da Harold'un evinde unutmuş olduğunu söyliyerek lâfı kısa kesmişti.

O akşam Sir Harold Slobury'yi öldürmek suçu ile tevkif edildiğini işiterek hayretler içinde kaldım.

İhtiyar adam, Sailsbury yanından ayrıldıktan yarım saat sonra yazıhanesinde ölü olarak bulunmuştu ve muharrir kendisi ile beraberken evde başka hiç kimsenin olmaması bütün şüpheleri onun üzerine topluyordu.

Sailsbury'nin odasında yapılan araştırmada, yalnız bir kurşunu kullanılmış bir tabanca ele geçti. Harold Slobury'yi de aynı çapta bir silâh ile katletmişlerdi.

Sorguya çekildiği zaman Sailsbury: «Bu tabancayı, Daily Sentinel gazetesinde gece işinde çalıştığım zamanlar eve dönerken yanımda taşımak için satın almıştım, diye cevap verdi. O kurşunu da köyde bir boş şişeyi nişan aldığım vakit kullanmıştım.»

Fakat Slobury'yi son gören insan o idi. Bütün edebî kabiliyetini kullanarak saatlerce kendini müdafaa etti. Buna rağmen delillerin hepsi aleyhindeydi ve ben de herkes gibi onun suçlu olduğuna inanıyordum. Nihayet avukatı söz aldı ve Sailsbury'nin sefil odasını, acıklı hayatını, talihsizliklerini öyle tesirli bir ifade ile açıkladı ki jüri heyeti kısa bir müzakereden sonra sanığın beraatine karar verdi.

Bütün gazeteler bu hükmü alkışladılar. Sailsbury sevimli, cana

yakın, yakışıklı bir adamdı ve hal-kın sempatisini kazanmıştı.

Muhakeme edilmesini bekliyen muharriri hapisanede ziyaret ettiğim zaman sormuştum.

«Onu sahiden mi öldürdün? Doğrusunu istersen Harold bunu çoktan hak etmişti.»

Kederli bir tavırla başını sallıyarak: «Ne olursun, bundan bahsetmiyelim artık,» diye yalvardı ve başka bir şey söylemedi.

Birkaç gün sonra bir iş için Fransaya gitmek mecburiyetinde kaldım ve İngiltereye döner dönmez ilk işim Sailsbury'yi aramak oldu. Dayalı döşeli bir apartıman katında oturuyordu ve gayet güzel giyinmişti.

Etrafıma bakarak mırıldandım: «Her şey değişmiş!»

Sailsbury gülümsüyerek: «Kutuların üzerine oturduğum günlerden daha iyi değil mi?» diye cevap verdi. «Şu adam öldürmek ne fevkalâde şeymiş bilemezsin azizim. Şimdi ki rahatımı katil olarak tanınmama borçluyum. Morning Sun gazetesi yazılarımı gayet yüksek fiatlarla satın alıyor. Sentinel ile de mükemmel bir kontrat yaptım. Her taraftan teklifler yağıyor, para yağıyor sanki. Hem hatırlıyor musun bilmem...» Kapının zili çalınca sözü yarıda kaldı, müsaade istiyerek ayrıldı. Çok geçmeden tekrar içeri girdi ve bana bir çek uzatarak bunu paraya tahvil etmemi rica etti. İşteğini yerine getirdim, bir müddet daha ortadan kayboldu.

Döndüğü zaman dudakları acayip bir tebessümle kıvrılmıştı. «Kim geldi biliyor musunuz?» diye sordu.

Bir şantajcı...»

Şaşırdım, ne demek istediğini anlayamadım.

Devam etti: «Slobury'yi sahiden öldüren adam. Çenesini sıkı tutması için ona mütemadiyen para veriyorum. Sürdüğüm hayat bu zahmete değmez mi dersin?...»

BİNBİR ROMAN

Okuyucularının Yeni Yıllarını Kutlar

★

Binbir Roman, her sayısında bir kat daha güzelleşerek Türk basınındaki eşsiz ve rakipsiz mevkiini muhafaza ediyor ve çevresinde, gittikçe genişleyen bir okuyucu kitlesi topluyor.

Binbir Romanı, arkadaşlarınıza ve tanıdıklarınıza da gösteriniz.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Başını hâlâ dimdik tutarak ka-
pıya ilerledi. Ama dışarıya çı-
kınca kuvveti ansızın kesilmiş
gibi bir an titriyerek durdu. O
an içerdeki odayı saran gergin
sükutu Ancelikanın tiz sesi yırttı:
— «Ben zaten daha ilk bakıştan
şüphelenmiştim. O vahşi, görgüsüz
kızın bir Moris olabileceğine hiç
inanmıyordum. Annesi ne kadar âdi
olursa olsun...»

Vilâ ellerini kulaklarına bastır-
dı, deli gibi yukarıya, odasına
koştı ve kendini yatağının üzerine
attı.

Ertesi sabah erkenden uyandı.
Bir an şaşkın şaşkın durdu. Sonra
bir gece evvelki hâdiseyi hatırladı
ve hemen yataktan dışarıya fırla-
dı. Çarçabuk giyindi, küçük bir
çantaya elzem bir iki eşya koydu
ve sessizce aşağıya indi.

Dışarıya sabahın bu erken saa-
tında sessiz, ıssız ve tenhaydı.

Vilâ şimdilik ne yapacağını pek
bilmiyordu. Ama ilk iş muhakkak
ki Tia Juana'yı bulmaktı. Hayatın-
daki bu anı değişiklik Vilâ'yı ilk
ve gizli maksadından asla vazge-
çirmemişti. Onun için Tia Juana'dan
bir haber alıncaya kadar ses-
siz, mütevazı bir mahallede yer-
leşmesi herhalde lâzımdı. Bu hu-
susta Dan belki de ona yardım ede-
bilirdi.

Daniyel Marley bir saat sonra
ışık çalarak garaja geldiği zaman
Vilâ'nın eşikte oturduğunu görün-
ce gözleri fal taşı gibi açıldı.

— «Sabahın hayırlı olsun, Dan.
Nasılsın?»

— «Teşekkür ederim, Miss...
Yani sizin de sabahınız hayırlı ol-
sun... Siz de iyisiniz ya?» Zavallı
genç kendini bir türlü hayretten
kurtaramıyordu. Vilâ gayri ihtiyarî
gülümsedi.

— «Ben seni köşede bekliyorum,
Dan. Arabayı çabuk çıkar.»

Biraz sonra arabaya bindiği za-
man Vilâ.

— «Evden ayrılmaya karar ver-
dim, Dan» dedi. «Tia Juana ile Jo-
se'yı buluncaya kadar başka bir
yerde oturmak istiyorum. Söyle
kendi halinde; temiz, sessiz sadasız
bir yer. Beni pansiyon olarak ala-
bilecek böyle bir yer biliyor mu-
sun?»

Dan'ın gözleri parladı.

— «Biliyorum, Mis. Kız karde-
şim var. Evi tam sizin istediğiniz
gibi bir yerde. Ama öyle mütevazı
bir evde oturmaktan sıkılmaz mı-
sınız...»

— «Ne münasebet! Bilâkis
memnun olurum. Zaten öylesini is-
tiyorum. Ama kız kardeşin beni
alır mı, acaba? Çünkü vaziyetim
biraz tuhaf. Anlamazsa...»

— «O cihetten hiç merak etme-
yin, Mis. Bizim Delya öyle merak-
lı, dedikoducu kızlardan değildir.
Sonra insanları da anlar. Sizin ne-
kadar kibar ve temiz bir hanıme-
fendi olduğunuzu görmez mi sanı-
yorsunuz? Siz onun mütevazı haya-
tına uyduktan sonra ona ne demek
düşer?»

— «Teşekkür ederim, Dan. Bu
ev nerede? Uzak mı?»

— «Ben sizi on dakikada götü-
rürüm.»

On dakika sonra şehrin sakın
ve temiz bir dış mahallesine gel-
diler. Dan'ın kardeşi burada şirin,
iki katlı bir tuğla evde oturuyor-
du. İnce, sevimli bir yüzü vardı.
Parlak, zeki gözleri ve hoş bir yü-
zü vardı. Vilâ ile hemen tanıştılar.

Daniyel gittikten sonra Vilâ, Del-
ya'nın çarçabuk hazırladığı temiz,
güneşli odaya girdi. Çantasında
getirdiği ufak tefeği yerleştirdi ve
oturup sakın kafayla düşünmeğe
başladı.

Bir kere dün gece duyduğu hi-
kâyenin tam manasıyla uydurma
olduğuna kaniydi. Star Viley'in
onun yoluna sed çekmek için nelere
kalkışacağını iyi tahmin edeme-

Aşk ve Macera Romanı: 25

mişti. Hele sahte evrak kullanma-
ğa cür'et edebileceği aklının ucun-
dan bile geçmemişti. Lâkin şimdi
düşmanının kuvvetini en nihayet
ölçmüş bulunuyordu. Kendi kuvve-
ti de tam manasıyla geri geldi.

Moris isminin onca bir ehemmi-
yeti yoktu. Ama bu ismi muhafaza
etmek için bütün kuvvetiyle çar-
pışacaktı. Ne şöretin, ne de serve-
tin hatırı için... Elâlemin «âdi» de-
diği aziz annesinin mukaddes ha-
tirası için çarpışacaktı!...

Bu arada Danyel, Vilâ'nın verdiği
talimat üzerine Mason Nort'un ya-
zıhanesinde peyda olmuş ve kızın
acele yazdığı pusulayı dava vekili-
ne vermişti. Mr. Nort pusulayı o-
kuduktan sonra genç şoförü ince
inceye süzdü.

zor tutarak sordu:

— «Vazifenizin mahiyetini sora-
bilir miyim?»

— «Mis Moris benim Centilmen
Ceof'un parasıyla yaptığı alış ve-
rişlerden biri olduğumu söylememi
tembih etti, efendim.»

Mason Nort gene, «H'mm» di-
yerek bıyıklarını burmağa başladı.
«Vintrop, haydi git te Erskin ev-
rakını takip ediver!»

Vini aşikâr bir isteksizlikle oda-
dan çıktı. O zaman Mason Nort,

— «Yani ne yapıyorsunuz?»

Danyel Marley gülümsüyerek ce-
vap verdi:

— «Mis Moris'in gizli memuru-
yum, efendim. Müsaade ederseniz
bundan fazla bir şey söyleyemem.
Dün akşam size kâğıtları (Aldırtı-

Ufak tefeği yerleştir-
dikten sonra oturup
sakin kafa ile düşün-
meğe başladı.

— «H'mm... Bu mektup size bazı
çok mühim evrakı teslim etmemi
söylüyor, delikanlı. Ne zamandan
beri Mis Moris'in emrinde çalışıyor-
sunuz?»

«Mis Moris» lâfı edilir edilmez
bir hareket oldu ve odanın uzak
köşesinde bir kasanın başında uğ-
raşmakta olan genç adam dönerek
Danyel'e merakla baktı. Danyel de
bu yuvarlak yüzü gencin bakışını
iade etti.

— «Mis Moris'in emrinde çoktan
beri mi çalışıyorsunuz?» Dava ve-
kili sualini biraz sabırsızlanarak
tekrar etmişti. Dan sırtarak,

— «Epeyi zamandan beri efen-
dim» dedi. «O Fransız kadınının,
Mrs. Halsted'in emriyle casusluk
ettiğini öğrendiğinden beri.»

Şoförün bu açıksozluluğu karşı-
sında dava vekili önce bir irkildi.
Sonra gülümsemek için kendini

rim) demiş. Siz de olur demişsi-
niz.»

Dava vekili omuz silerek elini
telefona uzattı, fakat Danyel,

— «Mis Moris evde değil, efen-
dim» dedi. «Beni bekliyor ve evra-
kın kopyalarını almadan eve dön-
meyeceğini söylüyor.»

— «Pekâlâ, size itimat ediyor-
rum.»

Avukat bir çekmeceyi açarak
içinden bir rulo çıkardı.

— Buyurun. Yalnız önce aldığ-
nıza dair bir imza isterim.»

Bir kâğıt doldurarak Danyel'e
imza ettirdi, sonra,

— «Lütfen Mis Moris'e kendi-
siyle konuşmak istediğimi söyleyin»
dedi. «Bugün saat dörtle beş ara-
sında onu burada bekliyorum.»

— «Baş üstüne, efendim.»

Dan odadan çıkarak üzere dön-
dü ve küt diye bir adama çarptı. Bu

adam büyük bir telaşla kapıdan
girmişti. Dan kaşını sallıyarak dı-
şarı çıktı. Bu sırada aceleci bey,

— «Mason, bir haber var mı?»
diye bağırıyordu. «Nereye gittiğin-
den haber var mı?»

— «Kim nereye gitmiş?» Ma-
son Nort telaşla ayağa kalktı. «Ne
var, Ripley? Ne olmuş?»

— «Vilâ, ortadan kayboldu!»
Ripley Halsted kendini yeis için-
de bir koltuğ abıraktı. Zavallı,
yalnız, mağrur çocuk! Bir de pu-
sula yazmış. Mason, kendini bir
türlü affedemiyorum. Bu işi ona
böyle birden bire açmamalıydık.»

Ama avukatın onu dinlediği
yoktu. Masanın üzerindeki düğ-
meye tekrar tekrar basıp duruyor-
du. Kapıda görünen bir adama te-
laşla bağırdı:

— «Demin buradan çıkan genç
adam vat ya! Hemen koş, yakala
getir!»

— «Mümkün değil, efendim. Bi-
raz evvel asansorla indi.»

Avukatın omuzları ümitsizlik
içinde düştü.

— «Peki öyleyse, teşekkür ede-
rim.» Adam çıkınca avukat, Mr.
Halsted'e döndü. «Beş dakik aev-
vel gelseydin kız bulabilirdik. Ne-
den hemen telefon etmedin?»

— Mesele tam ben kapıdan çı-
karken anlaşıldı. Ben de hemen
sana geldim. Sen hangi genç a-
damdan bahsediyorsun?»

— «Demin sen gelirken çıktı.
Evrakın kopyalarını almağa gel-
miş. Vilâ'nın adamıymış. Bilsey-
dim! Bu koca şehirde onu şimdi
nasıl bulacağız, Mason? Onu Mek-
sikaladaki dostlarından ben ayırıp
getirdim. Onun için kendimi on-
dan mes'ul tutarım. Sonra kızı se-
verim de. Başına bir şey gelirse...»

Mr. Halsted başını ellerinin a-
rasına almıştı.

— «Onu bulmak için elimizden
geleni yapmamız lâzım, Mason. Kı-
za ne kadar ısındığımı bilemezsin.
Kendi kızından çok seviyorum
onu. Ke-ke Star bu meseleyi ortaya
çıkarmasaydı!»

— «Yanıt ta bız aldırış etme-
seydik! Ona bir şey söylemeseydik.
Ama artık pişmanlık fayda ver-
mez. Şimdi hareket etmek lâzım!»
Avukat genç kızın bıraktığı pus-
ulayı aldı ve okudu. Vilâ şöyle yaz-
mıştı:

«Pek azız Mrs. Halsted,

«Böyle hiç merasimsiz evinizden
ayrıldığım için beni affedin. Kaba-
lık veya nankörlük etmek istemi-
yorum. Ama siz okadar iyi ve ki-
barsınız ki evrak isbat olununcaya
kadar evinizde kalayım diye ısrar
edeceğinizden korkuyorum. Halbuki
ben bu işi bile bile yapmam. O-
nun için beni mazur görün ve he-
pinize tekrar tekrar, bütün kalbim-
le teşekkür etmeme müsaade edin.

«Size ebediyyen minnettar,
«Bili Aberkrombi»

— «Biçare mağrur çocuk! Bak-
sana, imzasını da Aberkrombi diye
atmış. Moris ismini kullanmaya ar-
tık hakkı yok. Hiler'i'yi de kabul
etmemiş. Kendisini evlât edinen
adamin ismini sevmiş. Acaba bu
yeni isnadın doğru olmadığını is-
bat etmeğe mi kalkacak, dersin?»

— «Mümkündür. Ama nafile ye-
re uğraşmış olur, biçare. Çünkü
Star Viley'in bulduğu delillerin
şüphe götürür yanı yok. Sonra böy-
le bir yalan uydurmakta menfaati
de yok ki mahsus yaptı diyelim.»

— «Doğru.»

İki adam böylece hiçbir işe ya-
ramıyan sözlerle avunmaya çalışır-
ken Danyel Marley arabasını ga-
raja bırakmış bulunuyordu. Şimdi
de her günkü gibi yaya olarak a-
raştırma bürolarını ve hastaneleri,
barakaları dolaşarak Tia Juana'yı
aramaya başlayacaktı.

(Arkası var)

NAT PINKERTON

BİZİ GEÇİRMEĞE GEL DİĞİNİZ İÇİN TEŞEK. KÜR EDERİZ. SİZ DE KARASU'YA GELSENİZ. ZE MİSTER PINKERTON..

İMİKANSIZ EFEN. DİM.. İŞİM VAR..

ANNEM O HERİ. Fİ DAVET EDİ. YOR.. İŞİMİ KARIŞTIRMAK İÇİN

ÜZÜLME STU... NAT KARASU'YA GE. LİRSE ONU SELVİLİ BATAKLİĞA ATARIZ..

AH NAT.. KEŞKİ SEN DE GEL. SEYDİN.. KORKU. YDRUM BİRAZ

SAĞMALIK.. İŞTE HİSLERİNİ ANLA. MAK İÇİN GÜZEL BİR FIRSAT.. İYİ EĞLENCELER.

İŞTE GİDİYOR MORİSON... BAŞKA BİR ER. KEKLE.. ACABA STUART ONU MİS'UT EDEBİ. LİR Mİ?

KUSURA BAKMAYIN, AMA ONU MES'UT EDECEK İNSAN BENİM YA NİMDE..

RAHAT MİSİN CANIM? BİR ŞEY GETİREYİM Mİ? İSTEDİĞİN VAR MI?

TABİT.. GEL DE BİRAZ İSKAMBİL OYNAYA. LİM.

BAŞKA BİR KOMPARTİMANDA

DİKSON! BU İŞ OKADAR BASİT DEĞİL! KIZI BEN APTAL BİR SERVET AVCISI SANDIMDI. HALBUKİ KİBAR VE CAZİP. STUART Ondan BIKMAZSA BİRŞEYLER YAPMAK LÂZİM GE. LECEK..

PENCEREDEN ATALIM MI DERSİN? AMA ACELE ETME.. HELE VAKIT GEÇSİN.

GENE KAZAN DİN STUART. HEP KAZANIYOR. SUN..

KUMARDA KAZANIRIM ZATEN.. AMA BU SE. FER AŞKTA DA KAZA. NACAĞIM.

ÖTEKİ KOMPARTİMANDA

ÇOK BASİTSİN DİKSON.. MİS DORYANIN TRENDEN DÜŞMESİ HAKKINDA FAZ. LA LÂF İSTEMEM.

ŞAKA SÖY. LEDİM! AMA STUARTIN SEVGİLİLERİNİN KAZAYA KURBAN GİTMEŞİ GÖRÜL MEDİK ŞEY DEĞİL..

NEW.YORKTA BİR GAZETECİ NAT PINKERTON'A TELEFON EDİYOR.

ESKİLERİN ARA. SANDA BULDUM. TUHAF VAK'A... DÖRT SENE EVVEL BU KIZ ESRAREN. GİZ BİR ŞE. KİLDE ÖLMÜŞ.

BDMONTLARIN BINDIĞI TREN SON HIZLA GÜNEYE YOL ALIYOR.

DİKSON! O HAZİN KAZADAN BİR DAHA BAH. SETMEK İSTE. MİYORDUM..

AFFEDERSİNİZ ANNE! O VAK. AYI BEN DE U. NUTMAK İSTER. DİM..

NEW.YORKTA..

MORRISON ŞU RADYODU KAPA! BİR CAZ PAR. ÇASI DAHA ÇALARSA PENCEREDEN AŞA. İĞİ AT..

BAŞÜSTÜNE EFENDİM. SİNİR Lİ GÖRÜNÜ. YORSUNUZ BİR ŞEY Mİ VAR?

HERŞEY VAR! DORYANI ÖZLEDİM. BDMONTLARA GÜVENE. MİYORDUM. BİR GAZETECİ ARKADAŞ DA BENİ BÜSBÜTÜN KORKUTTU. BİRAZDAN GELECEK GAYET MÜHİM HAVA. DİSLERİ VARMIS.

ARKASI VAR

Hiçbir düğün, bundan daha iyi tertip edilemezdi.

Zamandan Tasarruf

Nakleden: Semih DEMİRCİ

George Garth'ın Comet Motor Şirketinde müteahhas olarak çalışmaya başlayacağı ve eline de senede 1500 sterling geçeceği haberi, tanıdıklarının arasında bir bomba gibi patlar patlamaz, Margaret Brigder'in annesi de kızını Henry Deens ile alâkasını kesmesi hususunda sıkıştırmağa başlamıştı.

«Senede bin beş yüz lira bizim gibi insanlar için âdeta bir servettir, sevgili yavrum.» diyordu. «George henüz yirmi sekiz yaşında, halbuki bugün baban bile bukadar para kazanamıyor.»

Babası da ciddi bir tavırla: «Hakkikaten öyle.» diye tasdik etti. «George on sene sonra aşağı yukarı bir direktör maaşı alacak demektir. Çok cevherli bir çocukmuş doğrusu!»

Kadın devam ederek: «Sakin senin hislerine tesir etmek istediğimizi zannetme, Margaret.» dedi. «Fakat biz de babanla bir aşk izdivacı yapmıştık ve şimdi hâlimizi görüyoruz.»

Vaziyet aşıkardı. Zahiren tercih hakkını kızlarına bırakmış görünüyordular ama, Margaret, Henry'yi seçtiği takdirde kopacak kıyameti de anlamıyor değildi. Gerçi Henry Deens ile mesut günler yaşamışlardı, fakat kendisini bile geciktirmekten âciz olan bu romantik delikanlı onun için iyi bir koca değil, ancak iyi bir arkadaş olabiliirdi. Halbuki George ile evlenince herkes ona nasıl haset edecekti kim bilir...

Henry biraz hayalperestti, bununla beraber hâdiseleri olduğu gibi kabul etmesini de gayet iyi bilirdi. Margaret'in fikrini öğrenince sadece: «Pekâlâ.» dedi. «Buna tahammül etmek benim için çok zor olacak ama ne yapalım. Madem ki sen öyle istiyorsun...»

Kız sordu: «Tabii yine arkadaşlık edeceğiz değil mi, Henry?»

Delikanlı: «Tabii.» diye cevap verdi. «Şüphesiz! Yalnız... Şey... O seni mesut edebilecek mi acaba?»

«Helbette, hem buna inanmasam hiç onunla evlenir miyim?»

Hiçbir düğün bundan daha iyi tertip edilemezdi. Çünkü George Garth kafasını sadece makine mevzuunda değil, bütün hayatı meseleleri üzerinde kabiliyetli bir müteahhas gibi işletirdi. Daha bir hafta önceden şirketin kendisine verdiği o-

tomobile atlayarak evi ile kilise arasında mekik dokumağa başladı. Bu arada zarif bir şekilde bastırıldığı ve üstlerinde «Evlenme Merasiminin Programı» yazılı davetiyeleri de en uzak akrabalarına bile göndermeyi ihmal etmiyordu. Bu davetiyelerin içinde merasim okadar teferruatlı bir şekilde izah ediliyordu ki bunları bir tarife cetveline benzetmek daha doğru olurdu.

Kız arkadaşlarına bunun sebebi ni: «George saat gibi dakik bir adamdır.» diyerek izah etmeğe çalıştı. «Onu en çok sinirlendiren şey de zaman israfıdır.»

Aynı günün akşamı karı koca, balayı seyahatine çıkmışlardı. George trene biner binmez hemen vaktinden tasarrufun lüzumu hakkında uzun bir konferans vermeğe başladı. «İnsanlar böyle hareket ettikleri takdirde hem fuzuli yere enerji harcamamış olur, hem de kazançlarını arttırmak imkânını elde ederler. Bu suretle...»

Margaret şakır gibi bir sesle: «Doğru, sevgilim.» diye sözünü kesti. «Seni bukadar zeki olduğun daha çok seviyorum. Bak! Şu buğday tarlaları ne güzel değil mi?»

George: «Evet, meselâ buğday tarlalarını ele alalım.» diye devam etti. Gözleri parlıyordu. «Bugünlerde üstünde duracağım meselelerden biri de bu zaten. Zavallılar hâlâ tarihten önceki devirlerden kalma iptidai makinelerle iş görüyorlar. Bir dekanın elde ettikleri buğday miktarı...» Birdenbire gözü kronometreli kol saatine ilmişti ve hiddetle homurdandı. Tren de istasyona girmek üzereydi.

«İşte!» dedi. «Demiryolu Şirketi hem halkın zamanını hem de parasını israf ediyor. Bu cinayet değil de nedir sanki. Tam üç dakika geciktik...»

Karısı: «Fakat, George.» diye itiraz etti. «Üç saat bile gecikmiş olsak bizim için ne ehemmiyeti var? Balavımızı vasıvoruz...»

On beş dakika sonra otele vardılar ve George cantasını açınca Margaret gavrihtivari gülmekten kendini alamadı. Adamın bütün tuvalet malzemesi, en küçük bir vake düğmesine varıncaya kadar kutularının içinden yarı varıva dışarı çıkarılmış ve hiç vakit kaybetme-

den ele alınarak kullanılabilecek bir vaziyette yerleştirilmişlerdi.

George sordu: «İnsanın, ömrünün tam bir senesini ötesini berisini aramakla geçirdiğini biliyor musun, karıcığım?» Halbuki benim traş sabunum, diş fırçam ve diş macunum her an elimin altında bulunur. Geçenlerde ihtira beratını aldığım şu mandallarla da bütün düğmelerimi çok kısa bir zamanda ilikler ve çözerim.»

Balayları bir ay sürdü. Margaret çok mesut görünüyordu. Kocasını bir dediğini iki etmiyor, üstelik de onu mütemadiyen eğlendirmeye çalışıyordu. Yeni evlerine yerleştikten bir müddet sonra kadın bir gün Henry'ye rasladı ve ona evlilik hayatının her dakikasını neşe içinde geçirdiğini söyleyebileceğini düşünerek pek sevindi.

Henry kederli bakışlarla Margaret'i uzun uzun süzdü ve sesinde kin dolu bir ifade olduğu halde: «Seni iyi gördüm Margaret.» dedi. «Zaten her zaman öyleydin ya! Ve şimdi eskisinden de daha güzelsin. Nasıl, çok çok konuşuyor musunuz bari?»

Margaret şaşırarak: «Ne demek istiyorsun? O ne tuhaf sual öyle?»

«George'la konuşurken nelerden bahsedebileceğinizi her zaman merak ederdim de onun için sordum?»

Margaret bir kahkaha atarak: «Çok tuhaf.» dedi. «Neden bahsedeceğiz... Sey... Zamanın tasarrufundan tabii...»

Garth çok geçmeden orijinal buluşları sayesinde adı dillerde dolaşan bir şahsiyet oldu. Hele Daily Record gazetesinin kadın sahifesinde: «Saat Gibi İşliyen Bir Ev» başlığı altında neşrolunan makalesinden sonra imparatorluğun en uzak köşelerine kadar nam saldı. Yazı şöyle başlıyordu:

GÜNLÜK HAYAT PROGRAMI

Yataktan kalkış ve sabah jimnastiği. Saat: 6 - 6,5

Garth'ın düğmesiz elbisesinin giyilmesi ancak birkaç saniye süreceğinden bunun için ayrıca zaman ayrılmamıştır.

(Devamı 14. sayfada)

GÜLDÜRME

Metodu

Doktor James Lingston; ruh hastası, melânkolik, gülmeyi unuttu kimseleri tedavi için yeni bir metod keşfetmişti. Bu gibi insanlara eski neşelerini geri veren bu usulle gayet muvaffakiyetli neticeler elde ediyordu. Doktor Lingston, mektepten yeni çıkmış gençlerdendi. Şakacı ve nüktedandı. Gayet güzel konuşurdu. Fıkraları ile, dinleyenleri alabildiğine güldürüyordu. Doktorun usulü, ruh hastası insanlara neşeyi aşılamak için çeşitli fıkralar anlatmaktan ibaretti. Böylece bu bedbin insanlar yavaş yavaş gülmeyi öğrenirler ve yeniden hayatı sevmeye başlarlardı.

Doktorun işleri yolunda gidiyordu. Muayenhanesi dolup taşıyordu. Böylelikle yalnız hastaların değil, genç doktorun neşesi de günden güne artıyordu. Fakat bir gün şansı dönmüverdi. Charles Wedham adlı hasta, doktoru okadar çok uğraştırdı, ki, en sonunda doktor... Neyse biz hikâyeyi başından anlatalım da... Charles pek bedbin ve meyustu. Doktorun koltuğuna yığılrcasına çöktü. Derdini ağır ağır anlatmağa başladı. Doktor Lingston, tez canlı bir delikanlıydı. Hastaların dertlerini böyle yavaş yavaş ve uzun uzun anlatmalarına pek sinirlenirdi. Ekseri «Kısa kesin» diye lâfı hastanın ağzına tıkar bırakırdı. Bu sefer de öyle yaptı. Charles'in anlattıklarını dinledi, dinledi. Nihayet «Derdinizi anladım» diye hastayı susturdu. Doktor Lingston, bir ikinci koltuk çekip Charles Wedham'ın karşısı-

Nakleden: Leylâ BEKEM

na geçti, oturdu ve konuşmağa başladı.

— Geçen gün tımarhanenin önünden geçerken ne gördüm biliyor musunuz? Hayır değil mi? Hastalardan biri duvarın kenarına oturmuş, elindeki oltayı da önündeki sebze yatağına sarkıtmıştı.

Adam aynı aşk yüzle hafifçe dudak büktü. Gülmek şöyle dursun, yüzünü büsbütün ekşitip oturdu.

Doktor Lingston hastanın yüzüne «Anlaşıldı, anlaşıldı» der gibi baktı. Sonra avcunun kenarına diz kapağına vurdu, gözlerinin içini küçük bir cep feneri ile aydınlatıp baktı ve 67 numaralı fıkrayı anlatmağa başladı.

— İki seyyah, külâhlarındaki dondurmaları yalıya yalıya deniz kenarına inerlerken...

Hasta ağır ağır başını sallayıp dudak büktü. «Biliyorum. Bunu ninem de biliirdi.» dedi.

Doktor Lingston yılmadı. Zaten yeni metodun, bazan böyle zorlu imtihanlar geçirebileceğini de hesaplamıştı. Şimdiye kadar kazandığı muvaffakiyetlere güveni vardı. Yavaş yavaş fıkralarının nev'ini değiştirdi. İhtihar etmeyi akıllarına koymuş olanlara bile hayatı yeni baştan sevdiren en kuvvetli fıkralardan anlatmağa başladı. Hasta, kaşlarını çatı;

— «Çocukken bunları bana dadım

da anlatırdı da hoşuma gitmezdi.» dedi.

Doktor Lingston anlatmağa devam etti. On fıkradan yirmi, elli, altmış nihayet yüz fıkraya kadar hastada hiçbir değişiklik yoktu. Doktor yavaş yavaş kızışmağa, soğuk soğuk terler dökmeğe başlıyordu. Çeşitli, açık saçık ve ilmi fıkralar anlattı. Nihayet anlattığı fıkraların sayısı iki yüzü buldu. Fakat hasta hâlâ önüne bakıp hareketsiz oturuyordu. Bir ara:

— «Siz bana yardım edemeyeceksiniz Doktor» dedi, yerinden kalktı. Ateş gibi yanan başını biraz olsun serinlemek için pencerenin buz gibi camına dayınan doktora yaklaştı ve elleri ile omuzlarına hafifçe vurarak,

— «Üzülmeysin doktor, dedi. «Bana kimse yardım edemez zaten. Ben artık mahvolmuş bir insanım.»

Yavaş yavaş gün ağarıyordu. Doktorun o güzelim simsiyah saçlarından bir tutamı bu bir gece içinde bembeyaz oluvermişti. Doktor gözlerinde biriken yaşları elinin tersi ile hafifçe silerek doğruldu,

— «Kuzum sizin asıl şikâyetiniz nerenizden?» diye sordu.

— Benim hiç birşeyçliğim yok. Ben buraya beni tedavi edin diye gelmedim zaten. Ben «Kahkaha Tufanı» adlı mizah mecmuasının yazı işleri müdürüyüm. Şayet bu son nüshaya orijinal bir fıkraya bulup koymazsam, patron kapı dışarı edeceğine söylemişti de onun için gelmiştim. Ama görüyorum, ki sizde de iş yokmuş!»

GİZLİ VAZİFE!

KRAYZLER! BURAYA GEL BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM.

85

NE VAR? KİMSENİN BİZİ İŞİTE MİYECEĞİ BİR YERE GİDELİM. SANA MÜHİM SÖYLİYECEKLERİM VAR.

ALEN KRAYZLERİ JOZEFİN MEZARININ BAŞINA GÖTÜR DÜ

NE VAR? NE SÖYLİYECEK SİN?

BENDEN ŞÜPHELENMERTE HAKLI OLDUĞUNU SÖYLİYECEKTİM. BEN KOYU BİR ALMAN DÜŞMANIYIM. ANLADIN MI KRAYZLER EFENDİ?

ARTIK GİTMEĞE KARAR VERDİM. BURADAKİ VATANDAŞLARIMA YARDIM ETMİYECEĞİM. GİTMEDEN EVVEL DE SENİ ÖLDÜRECEĞİM.

NE?

SENİ BİR HAYVAN GİBİ GEBERTİRDİM. BUNA TENEZZÜL ETMEDİM. KENDİNİ KORU. SENİ ÖLDÜRECEĞİM.

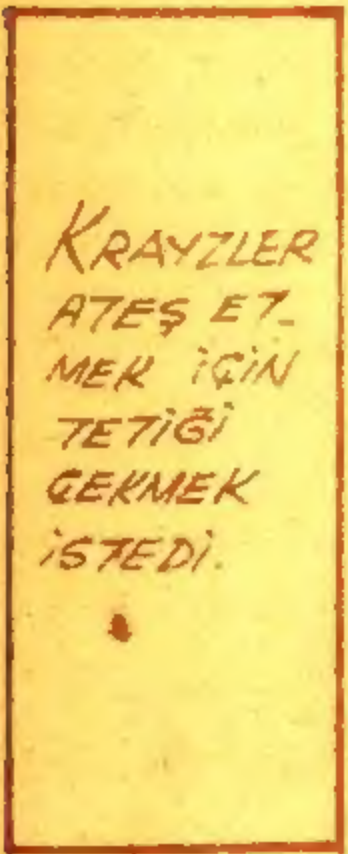

HAYDUT... PEKİ NEYE BURAYI SEÇTİN?

BU TOPRAĞIN ALTINDA SENİN EZA CEFA ETTİĞİN BİRİ YATIYOR DA ONDAN.

BAK ELİN NASIL TITRIYOR. ATEŞ EDEMİYECEK SİN. JOZEF BABANIN RUHU BUNA MANİ...

KRAYZLER ATEŞ ETMEK İÇİN TETİĞİ ÇERMEK İSTEDİ.

PARMAKLARIM İŞLEMİYOR. NE OLUYOR BANA?

DAHA BAK NELER OLACAK. MAZLUMLARIN AHI ÇIKACAK.

ALMAN BİRDENBİRE DELİR MİŞ GİBİ TABANCAyı KENDİNE ÇEVİRDİ

BÖYLE DAHA Mİ OLDU. BELKİ SOĞUK KANLILIĞIMI MUHAFAZA EDİP ATEŞ EDEMİYECEKTİM.

NÖBETÇİLER SİLÂH SESİNİ DUYDULAR. NE OLUYOR?

HELE GİDİP BİR GÖRELİM. GARİP BİR İŞ...

BU SİRADA KAÇMAĞA BAŞLAMIŞTI. HEY GEL BAK.

KİM ÖLDÜR DÜ?

ÇABUK FRANZ'A HABER VERELİM

BİLİYOR MUSUN KRAYZLERİ KİM ÖLDÜR DÜ? HİÇ GEÇİNEMİYORLARDI.

BİZE NE BİZ ZAPTİMIZI TUTALIM

FRANZI ARADILAR. BULAMADILAR.

HERŞEYDEN EVVEL GİDİP ORMANDA MİŞELİNİ GÖRMELİYİM. ONDAN SONRA BİR PROGRAM ÇİZERİZ

TERKEDİLMİŞ SİLÂHLAR... KİBİR, AZAMET, VAHŞET SON BULUYOR. FAKAT YARALI HAYVANIN SON SALDIRIŞINDAN ÜRKEMELİ...

YİRMİ DÖRT SAAT YÜRÜDÜKTEN SONRA ALEN ARKADAŞLARININ GİZLİ YERİNE GELDİ

BİRDEN İLERLİYEN BİR ZIRALI BİRLİK GÖRDÜ

ARKASI VAR...

85

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

KITUP BUZLARININ
ARASINDAKİ BÜ BEK-
LENMEDİK TROPİK CEN-
NETİNİN GÖZ ALAN
SEHRİNİ GÖRÜNCE
APTULLAH "VAY CANIM
İSTE MÜCEVHERLİ SE-
HİR!" DİYE BAĞIRARAK
ATILIYOR. MANDRAKE:
"DUR!", DİYOR.

"DİKKATLİ OLMALIYIZ. YERLİLER ACABA BU
SICAK VE MÜCEVHERLİ SEHRİ ŞİMDİYE KA-
DAR NEDEN İSTİLA ETMEDİLER? HERHALDA
BLINDA BİR İŞ VAR. ŞİMDİ GÖRÜRÜZ."

21

DUMANI TUTAN GAYZERLER VE KAYNAR GÖLÇÜKLERLE
KAPLI BİR KUMLUKTAN GEÇİYORLAR. MANDRAKE:
"ANLASHILDI", DİYOR. "BU ARAZİYİ ISITAN ŞEY TOPRAK
ALTINDAN GELEN HARARET. BUTÜN BU SAHA ESKİ
BİR VOLKANIN DEV GİBİ KRATERİ."

NEMLİ, BUHARLI BİR TROPİK OR-
MANDAN GEÇİYORLAR. APTULLAH
"ACABA DIŞARDAKİLERİN BURAYI
GÖRMESİNE MANİ OLAN ŞEY
NEDİR?", MANDRAKE: "BİL-
MEM..." DERKEN...

... APTULLAH BİR ÇİĞLİK ATIYOR.
KARŞILARINDA BİR MİLYON SENE
EVVEL ÖLMÜŞ OLMASI İÇAP
EDEN BİR EJDERHA, TIRA-
NOKORUS REKS CANAVA-
RI DURMAKTADIR.

MANDRAKE "KOSİ SAKIN
MUNAKAŞA ETMEGE KALK-
MA. HAYVANIN BEYİNİ Dİ-
RE KADARDIR. ÖLDÜR-
SEK BİLE, ÖLDÜĞÜNDÜ
AKLI ALMAZDA BİZİ GE-
NE YUTAR."

GÖK SÜVARİ

YOLDA GİDERKEN
GİZLİ HİKAYE.
BİNİ DÜŞÜNDÜ,
VE VEREMDEN
YATAN KIZ KAR
DEŞİ GÖZÜNÜN
ÖNÜNE GELDİ.

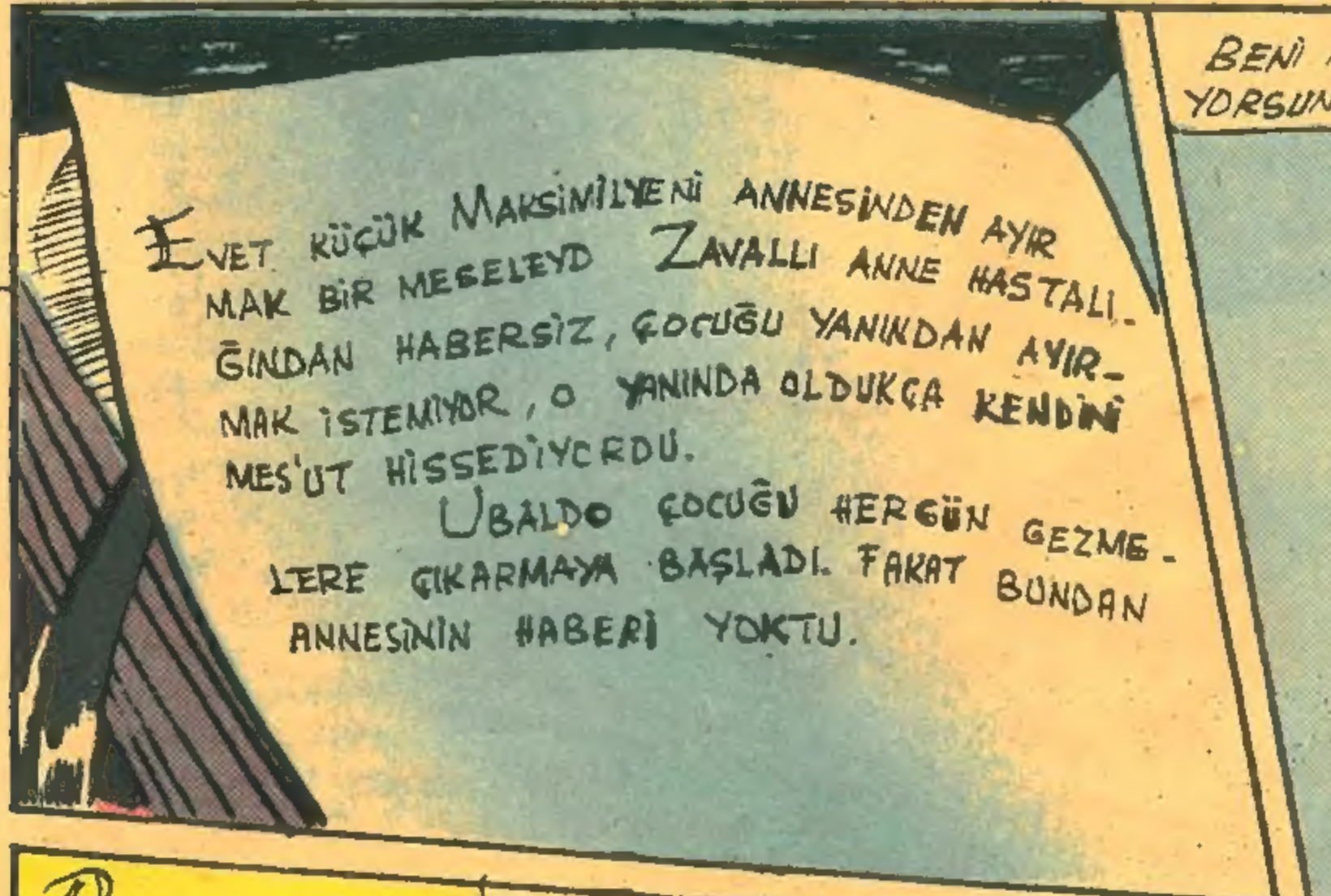
15/1

NE OLDU Kİ? BANA YILLAR
GEÇMİŞ GİBİ GELİYOR.

HAYALİ ÇALIŞMAKTA
DEVAM EDİYOR. DOK.
TOR MELZERİN SÖZ.
LERİNİ HATIRLIYOR.

AZIZIM UBALDO.. ÇOCUĞU
ANNESİYLE TEMAS ETTİR.
MENEK LÂZİM. ONU AÇIK
HAVADA GEZDİRİNİZ..
DAŞA GÖTÜRÜNÜZ.

ANLIYORUM DOK..
TOR.. AMA NASIL
YAPMALI BUNU?

EĞRET KÜÇÜK MAKİMİYENİ ANNESİNDEN AYIR
MAK BİR MESELEYD ZAVALLI ANNE HASTALI.
GİNDAN HABERSİZ, ÇOCUĞU YANINDAN AYIR-
MAK İSTEMİYOR, O YANINDA OLDUKÇA KENDİNİ
MES'UT HİSSEDİYORDU.

UBALDO ÇOCUĞU HERGÜN GEZME-
LERE ÇIKARMAYA BAŞLADI. FAKAT BUNDAN
ANNESİNİN HABERİ YOKTU.

BENİ NEREYE GÖTÜRÜ
YORSUNUZ

DAYI?

ŞU DAĞIN TEPEŞİNE.. HEM HAVA ALIRSIN
HEM GÜZEL ÇİĞEKLER TOPLARSIN

BİRGÜN KARDEŞİ
BUNU ÖĞRENDİ
TIRAZA BAŞLADI.

SEN ÇOK DALGINSINDIR..
ÇOCUKLA MEŞGUL OLMAYISIN
BAŞINA BİR KAZA GELİR..
ARTIK GÖTÜRME UBALDO!

AVUNSUZ DİYE GÖTÜ-
RÜYORUM HELEN..
EVDE SIKILIR NE
OLSA ÇOCUKÇAĞIZ.

BU SIRADA HELE-
NİN ÇOCUĞU ÖPTÜ-
GÜNÜ GÖRÜNCE YÜ-
REGİ PARÇALANDI.

DİNE DA BULAŞTIRACAK
ZORLA ELİN-
DEN ALMALI.
YIM.

85/1

AYRILIK GECESESİ

Aşk ve Macera Romanı: 10

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Korkunç loşluk içinde eflâtun bir ışık daha parladı. Nigâr bir çığlık koparttı ve bu sefer boynuma sarıldı:

— Ölüyoruz değil mi Ekrem?

Sonra arkasından:

— Sen istedin bunu. Allah sen'in kalbine göre verdi. dedi.

Cevap vermedim. Başımı biraz çevirdim. Ağzım Nigârın ağzına dokundu. O bundan kaçacağı yerde üst üste öptü. Ben de onu öptüm. Bu sırada gök gürültüsü yine barakayı sarstı. Arkasından ikinci bir şimşek çaktı. Nigâr:

— Oh Yarabbi, diye bağırdı. Göğsüme kapandı. Üstümde hıçkırarak ağlıyordu.

Barakadaki su üstünde durduğumuz sedire doğru gittikçe yükseliyordu. Uzaktan uzağa gelen sel sesleri gittikçe çoğalıyordu. Bir aralık bir şimşek daha çaktı. Arkasından bir ağacın korkunç iniltiyle devrildiğini, bir duvarın yıkıldığını duydum. Rüzgârın hamleleriyle barakanın kapısı içeriye devrildi. İçerideki su bir anda arttı. Dışarıya baktım. Ne hendek kalmıştı ne tümsek. Her taraf çamur renkli bir su ile kaplıydı. Fidanların ancak tepeleri görünüyordu, ağaç kütükleri, çalı yığınları sellerin önüne katılmış döne döne gidiyorlardı.

Barakanın bulunduğu yer tarlalardan daha alçaktı, dutluğun içindeydi. Yukarılara biriken sular hep buraya doğru akıyordu. Büyük su hendekleri tıkanmış, dolmuş olacaktı ki seller gittikçe yükselen bir göl gibi toplanıyorlardı.

Durumu düşündüm. barakanın duvarları yıkılacak, biz yıkıntı altında biriken suların içinde kalacaktık. İlk defa böyle korkunç bir ölüm aklıma geldi.

Ümidini çoktan kesmiş bulunan Nigâr titreye titreye dua ediyor ve arasıra hıçkırarak başını göğsümünden kaldırıyor.

Her şimşek çakışı ona bir hançer tesiri yaptığı, her gök gürültüsünde baygınlıklar geçirdiği için pek bitkin bir hale gelmişti. Teselliye çalıştım:

— Korkma Nigâr.

— Ölüyoruz Ekremciğim. Son dakikalarımız.

— Ölmeyiz, korkma. Sarıl bana. Dinleme ortalığı. Şimdi geçer.

Benim böyle söylenmeme karşı ikinci bir dolu sağnağı barakanın saçları üstünde gümbürdedi. Akşamın başlangıcı ile kararan ortalıkta bir felâket gecesinin loş korkunçluğu vardı. Islak bir kedi yavrusu gibi titreyen Nigâr:

— Allahım sen bizi affet, diye inledi.

Eğildim. yüzünden, saçlarından öptüm. Bu sağnaktan sonra benim de ümidim kalmamıştı. İstiyordum ki iki sevgili gibi birbirine sarılı olarak ölelim ve bizim ölümümüzü böyle bulsunlar.

— Nigâr diye seslendim. Nigâr.

— Ne oldu? dedi.

— Nigâr belki beraber öleceğiz.

Bir kerecik olsun söyle bana.

— Ne söyleyeyim.

— Beni sevdiğini.

Zavallı Nigâr o kıyametin arasında:

— Allahım sen bize acı, diye yeniden ağlamağa başladı.

— Söylesene Nigâr?

— Seviyorum.

— Böyle ölmek benim için çok tatlıdır Nigâr. Ben ölümden korkmuyordum.

Fakat o ölmek istemiyordu. Gururunu, düşüncelerini kaybetmişti. Yalnız canını düşünüyordu. Bir türlü gelmiyen ölümü düşünüyor ve ondan korkmadığım için bana bir çocuk gibi sarılıyordu.

— 8 —

Nekadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kasırga bir türlü dinmiyor.

Nigâr bayılmıştı. Onu kucağıma aldım, yürümeğe başladım.

du. Bu kadar uzun bir korkuya dayanamıyan Nigâr nihayet kollarının arasında bayılmıştı. Ona bir yardımında bulunamadım. Bütün yaptığım, görebildiğim kadar yüzüne bakarak ağlamak, kollarını ovmak, buz kesilen ellerini ısıtmağa çalışmak oldu.

Gece olmuştu. Ortalıkta öyle bir sessizlik vardı ki yeryüzünde kimse kalmamıştı sanki.

Bu sessizliğin içinde tek bir çağlıtı uzaktan uzağa duyuluyordu.

Gökyüzü tamamiyle temizlenmiş olacaktı ki kuvvetli bir ay ışığı epeyce azalmış olan sulara vuruyor, içeriye de giriyordu.

Bu ışık altında, tahta parçalarının artık yüzmediğini gördüm. İçeride, ötede beride bazı birikintiler kalmıştı. Fakat yine her taraf diz boyu çamur içindeydi.

Bir türlü ayılmıyan Nigârı kucağıma alarak eve kadar götürmeğe karar verdim. Kaldırmağa uğraştığım sırada inledi. Seslendim. Başını oynattı:

— Nigâr, diye haykırdım. Allah aşkına gözlerini aç artık.

Bin güçlkle kırpiklerini araladı. Fakat inliyordu. Etrafına baktı. Dışları birbirine vurarak:

— Neredeyiz? dedi.

— Barakadayız. Fakat kasırga geçti artık.

— Gece mi oldu?

— Evet. Haydi gidelim artık. seni kucağıma alayım.

olmıyan bir kuvvet vardı. Nigârı kolayca taşıyordum. Yerler cıvık bir çamurla kaplı olmasa belki kosabilirdim.

Ağır ağır ilerlerken uzaktan uzağa sesler duydum. Ağaçların arasında sallanan bir fener vardı. Birkaç insanın hızlı hızlı konuştuğunu duydum. Bunların arasında bir sesi Amcamın sesine benzeterrek haykırdım.

Benim sesimi duymuş olacaktı ki durdular. Dinlemeğe başladılar. Onlara doğru yürürken haykırdım:

— Amca, Sadri Bey amca.

Yolun ilerisinde dört erkek vardı. İçlerinden birisinde fener bulunuyordu. Titrek bir ses duydum:

— Ekrem, sen misin?

— Benim amca, benim.

— Doğru mu söylüyorsun?

— Doğru söylüyorum amca.

— Ya Nigâr?

— Nigâr da burada.

— Boğulmadınız mı?

— Boğulmadık.

— Sağ mısınız?

— Sağız amca.

Uzaktan bağıra bağıra onun ağladığını duydum. Adamcağız bizi seller altında kalarak boğuldular diye aklını yarı yarıya kaçırmış. Nigârı kollarımda tuta tuta yorulmuştum. Onlara doğru güçlkle gidiyordum. Fakat onlar bana doğru gelmiyorlardı. Yanlarına vardığım zaman Süleyman amcamı yerden kaldırmağa çalışırken gördüm. Zavallının dizlerinin bağı gözümüştü. Kimbilir ne zamandır oradan oraya koşuyor, çamurlarda, su birikintilerinde yuvarlanıyordu.

Çiftlikte çalışan rençberlerden ikisi bana yardım etmeğe savaştılar. Süleyman kollarımın arasındaki Nigârı bakarak sordu:

— Boğuldu mu?

Amcam bunu duydu. Bağırmağa başladı:

— Kim boğuldu? Ekrem mi?

— Ben buradayım amca, dedim.

— Buradasın değil mi evlâdım.

Boğulmadın değil mi? Kim boğuldu ya? Nigâr mı?

— Hayır, o da boğulmadı.

— Nerede o?

— İşte kucağımda.

— Ne oldu ona. Boğulmadı da neye öyle kucaklamış götürüyorsunuz?

— Bayıldı amca, korkudan bayıldı.

— Neye beni aldatıyorsunuz?

— Amca burada durmıyalım. Takatim kalmadı. Haydi eve gidelim.

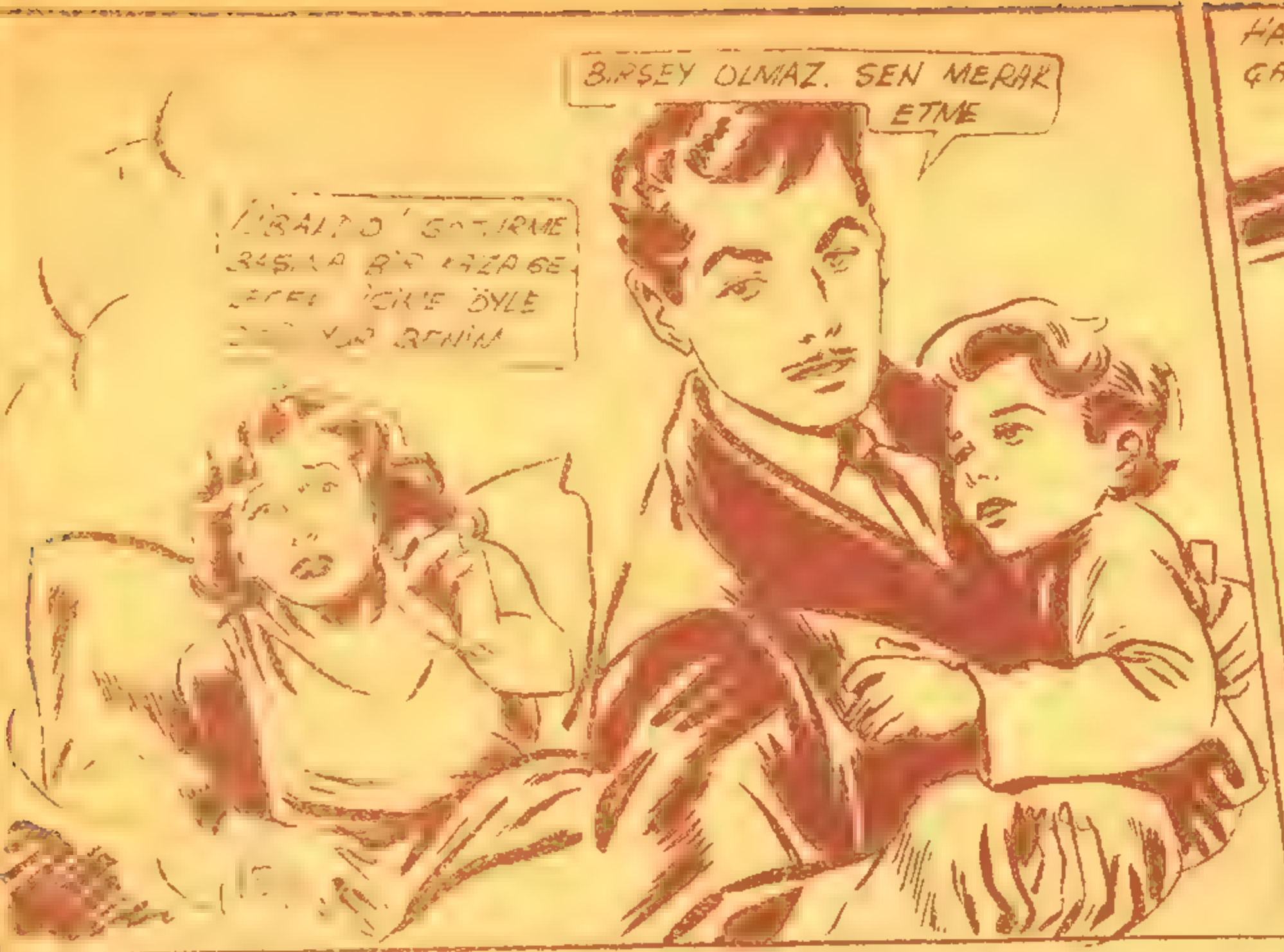
Onları beklemeden yürüdüm. Kapıda beni gören yengen üstüme atıldı:

— Boğuldu mu?

Seherin gözleri yumruk gibi şiş, rengi sapsarıydı. Evin içinde sanki birkaç ölü birden vardı. Nigârı sedirin üstüne bıraktım. Bitkin bir halde oturdum ve öksürmeğe başladım. Bu sırada kollarına girdikleri amcamı da içeriye getirdiler. Üstü başı tamamiyle çamurluydu. Yüzü, bıyıkları, saçları bile çamura gömülmüştü. Kapıdan girip beni gördüğü halde:

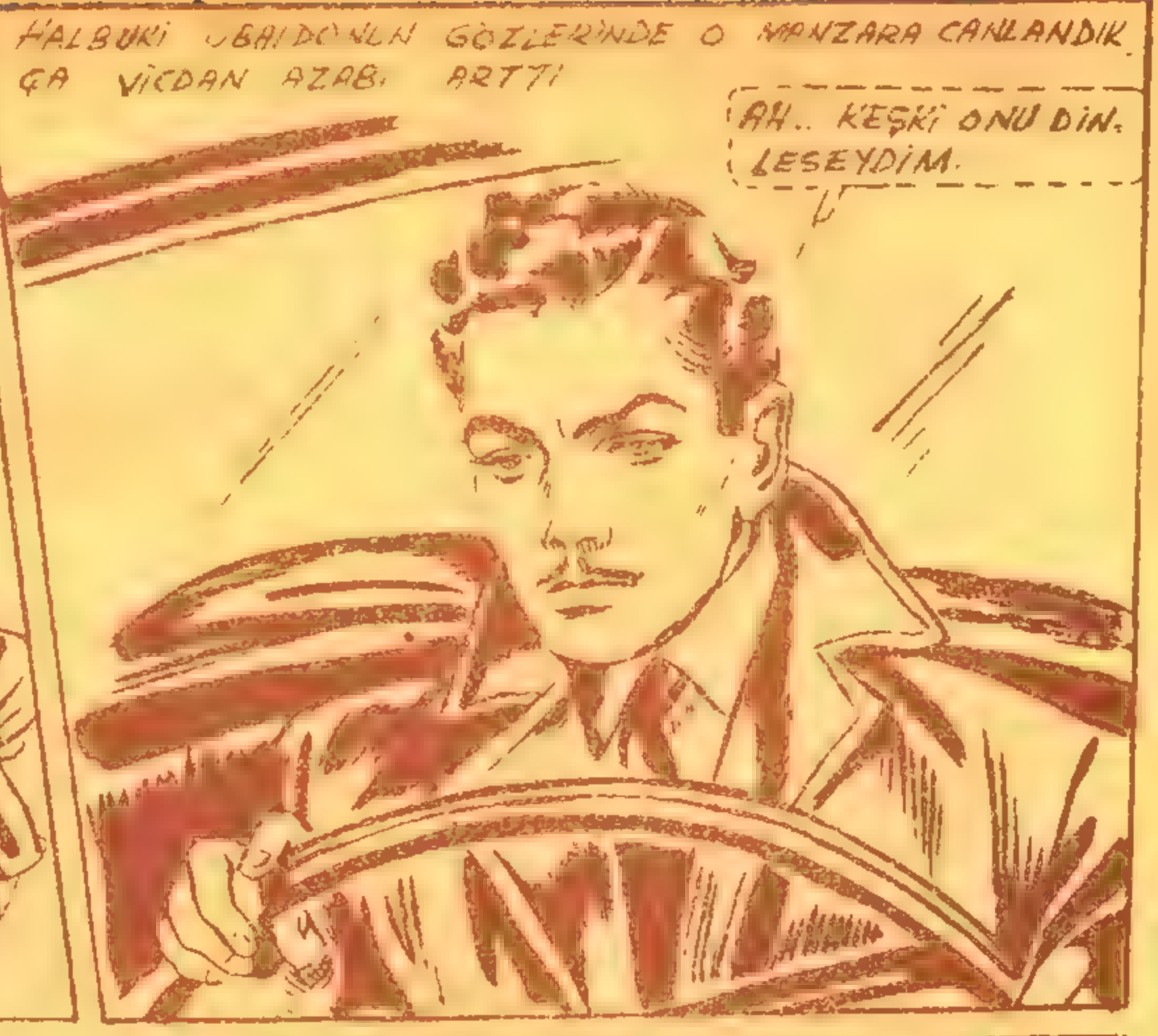
— Hanım, Ekrem boğulmamış diyorlar, dedi.

(Arkası var)

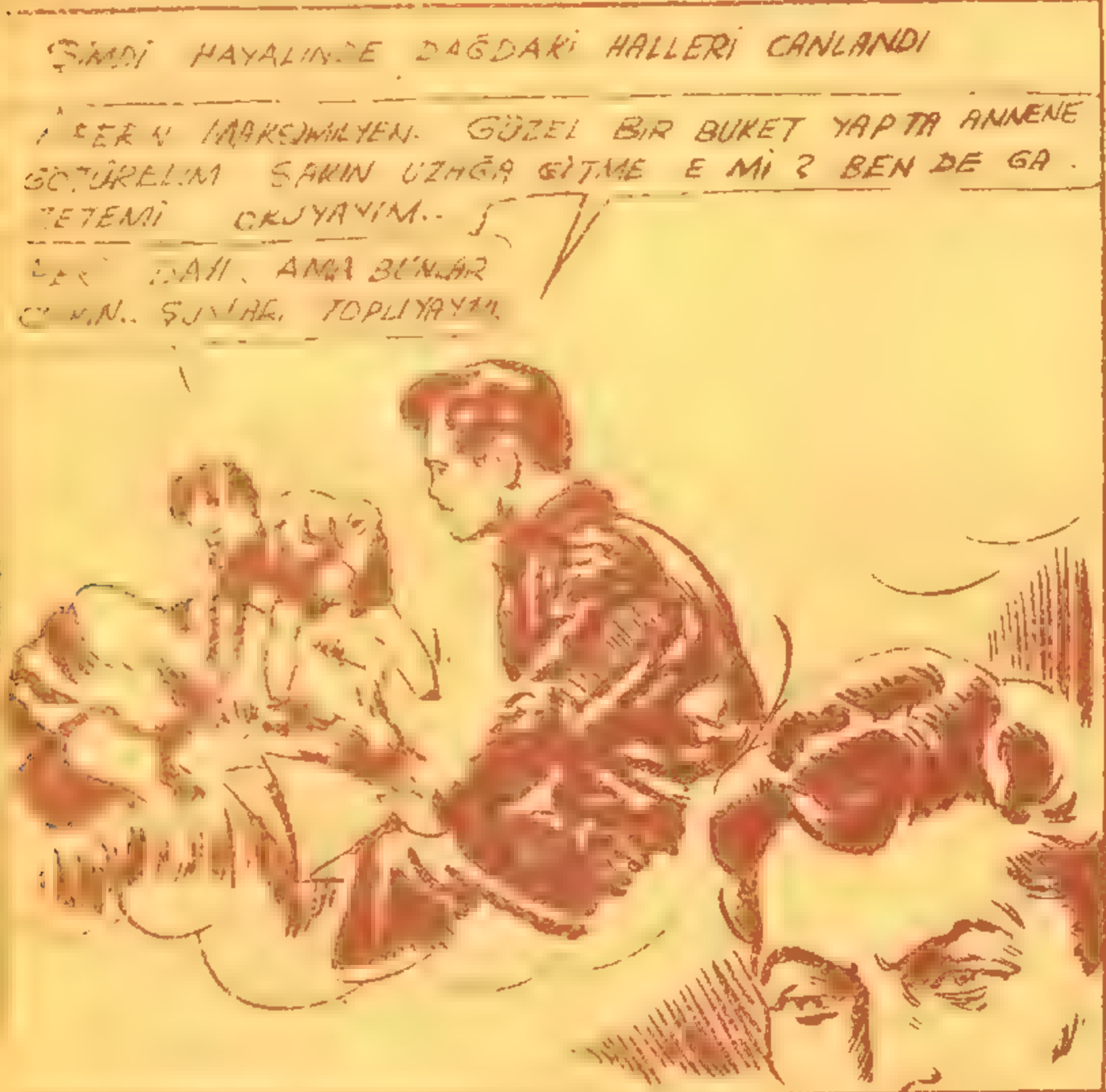
BİRŞEY OLMAZ. SEN MERAK
ETME

LIBALDO'YU GÖTÜRME
BİLE. LA BİR KAZA GE
CEKİ. İÇİNE ÖYLE
DİĞER YERİNE

HALBUKİ UBALDO'NUN GÖZLERİNDE O MANZARA CANLANDIK
ÇA VİCDAN AZABİ ARTTI

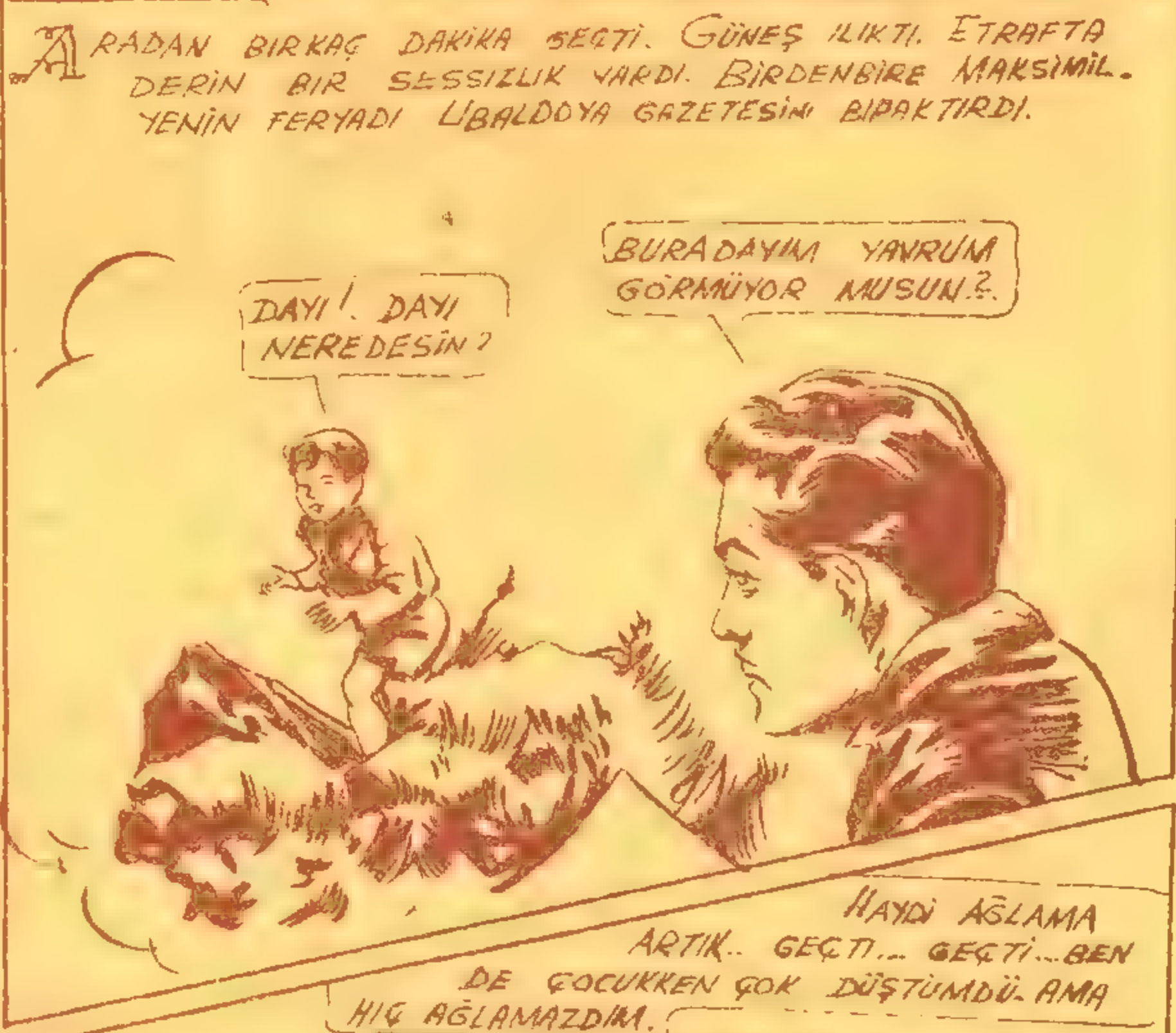
AH.. KEŞKİ ONU DİN
LESEYDİM.

ŞİMDİ HAYALİNDE DAĞDARI HALLERİ CANLANDI

FERİD MAKSİMİYEN. GÜZEL BİR BUKET YAPTI ANNENE
GÖTÜRELİM. SAKIN UZGAĞA GİTME E Mİ? BEN DE GA
ZETEMİ OKUYAYIM..

FERİD DADI. AMA BENAR
ÇOK KIN. ŞUNLARI TOPLIYAYIM

DAYI! DAYI
NEREDESİN?

BURADAYIM YAVRUM
GÖRMÜYÖR MUSUN?

HAYDI AĞLAMA
ARTIK.. GEÇTİ... GEÇTİ... BEN
DE ÇOCUKKEN ÇOK DÜŞTÜMDÜ. AMA
HIÇ AĞLAMAZDIM.

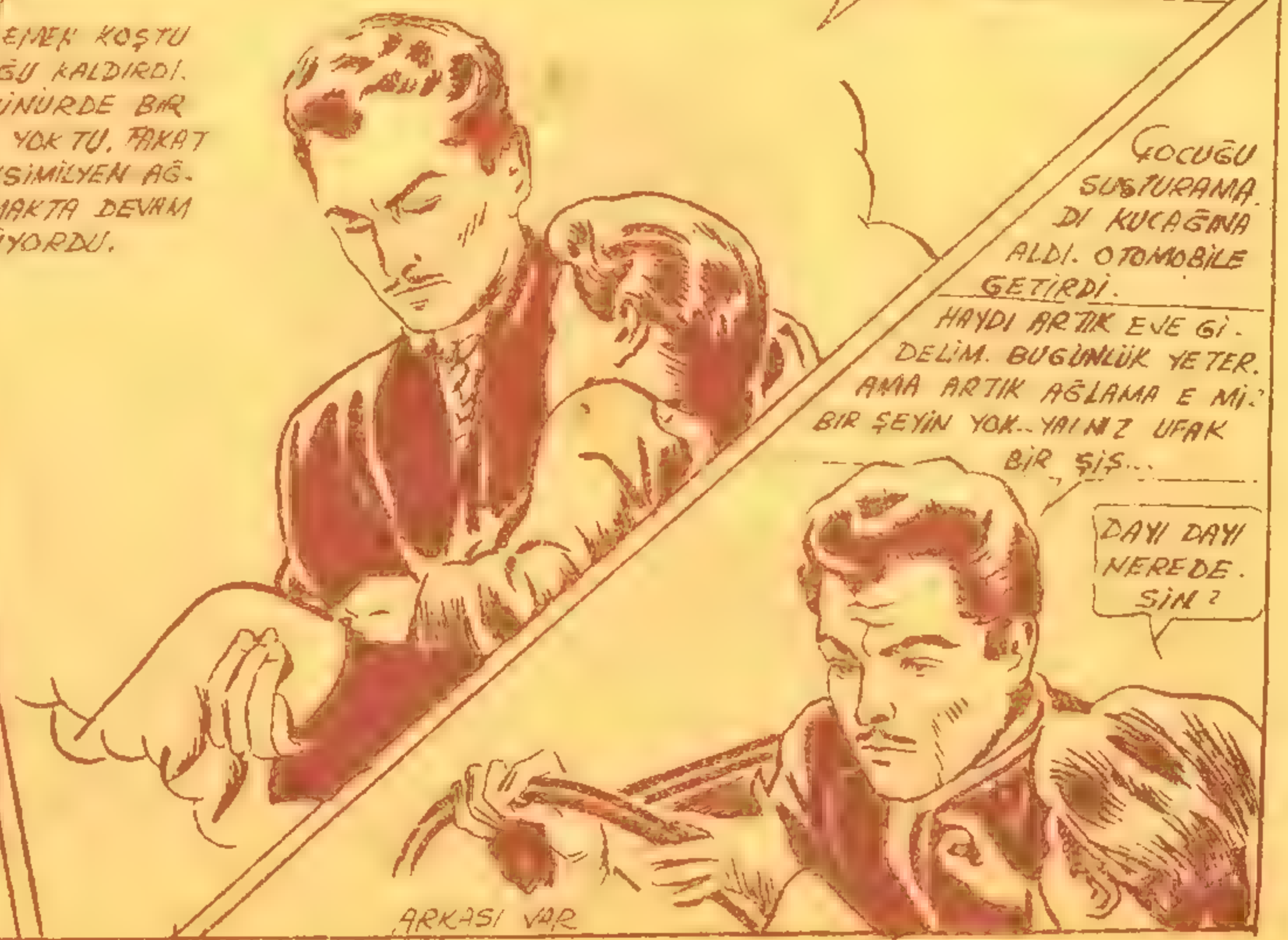
DAYI.. DAYI NEREDESİN?

ÇOCUK O YERDE DÜŞTÜ. KO
NULU. O YERİ TARKILI YERE DÜŞTÜ
RASI. TARKILI ÇARPTI

AYNI ZAMAN
YAVRUM BİR YE
RİN ACISI MI?

FERİD KOSTU
ÇOCUĞU KALDIRDI.
GÖRÜNÜRDE BİR
ŞEY YOKTU. FAKAT
MAKSİMİYEN AĞ
LAMAKTA DEVAM
EDİYORDU.

ÇOCUĞU
SUSTURAMA
DI KUCAĞINA
ALDI. OTOMOBİLE
GETİRDİ.

HAYDI ARTIK EJE Gİ
DELİM. BUGÜNLÜK YETER.
AMA ARTIK AĞLAMA E Mİ?
BİR ŞEYİN YOK.. YALNIZ UFAK
BİR ŞİŞ..

DAYI DAYI
NEREDE
SİN?

ARKASI VAR

AYRILIK GECESESİ

Aşk ve Macera Romanı: 10

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Korkunç loşluk içinde eflâtun bir ışık daha parladı. Nigâr bir çığlık koparttı ve bu sefer boynuma sarıldı:

— Ölüyoruz değil mi Ekrem?

Sonra arkasından:

— Sen istedin bunu. Allah senin kalbine göre verdi. dedi.

Cevap vermedim. Başımı biraz çevirdim. Ağzım Nigârın ağzına dokundu. O bundan kaçacağı yerde üst üste öptü. Ben de onu öptüm. Bu sırada gök gürültüsü yine barakayı sarstı. Arkasından ikinci bir şimşek çaktı. Nigâr:

— Oh Yarabbi, diye bağırdı. Göğsüme kapandı. Üstümde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Barakadaki su üstünde durduğumuz sedire doğru gittikçe yükseliyordu. Uzaktan uzağa gelen sel sesleri gittikçe çoğalıyordu. Bir aralık bir şimşek daha çaktı. Arkasından bir ağacın korkunç iniltiyle devrildiğini, bir duvarın yıkıldığını duydum. Rüzgârın halleriyle barakanın kapısı içeriye devrildi. İçerideki su bir anda arttı. Dışarıya baktım. Ne hendek kalmıştı ne tümsek. Her taraf çamur renkli bir su ile kaplıydı. Fidanların ancak tepeleri görünüyordu, ağaç kütükleri, çalı yığınları sellerin önüne katılmış döne döne gidiyorlardı.

Barakanın bulunduğu yer tararlardan daha alçaktı, dutluğun içindeydi. Yukarılara biriken sular hep buraya doğru akıyordu. Büyük su hendekleri tıkanmış, dolmuş olacaktı ki seller gittikçe yükselen bir göl gibi toplanıyorlardı.

Durumu düşündüm. barakanın duvarları yıkılacak, biz yıkıntı altında biriken suların içinde kalacaktık. İlk defa böyle korkunç bir ölüm aklıma geldi.

Ümidini çoktan kesmiş bulunan Nigâr titreye titreye dua ediyor ve arasına hıçkırarak başını göğsümünden kaldırıyordu.

Her şimşek çakışı ona bir hancı tesiri yaptığı, her gök gürültüsünde baygınlıklar geçirdiği için pek bitkin bir hale gelmişti. Teselliye çalıştım:

— Korkma Nigâr.

— Ölüyoruz Ekremciğim. Son dakikalarımız.

— Ölmeyiz, korkma. Sarıl bana. Dinleme ortalığı. Şimdi geçer.

Benim böyle söylenmeme karşı ikinci bir dolu sağnağı barakanın suları üstünde gümürdedi. Akşamın başlangıcı ile kararan ortalıkta bir felâket gecesinin loş korkunçluğu vardı. Islak bir kedi yavrusu gibi titreyen Nigâr:

— Allahım sen bizi affet, diye inledi.

Eğildim. yüzünden, saçlarından öptüm. Bu sağnaktan sonra benim de ümidim kalmamıştı. İstiyordum ki iki sevgili gibi birbirine sarılı olarak ölelim ve bizim ölümümüzü böyle bulsunlar.

— Nigâr diye seslendim. Nigâr.

— Ne oldu? dedi.

— Nigâr belki beraber öleceğiz. Bir kerecik olsun söyle bana.

— Ne söylüyeyim.

— Beni sevdiğini.

Zavallı Nigâr o kıyametin arasında:

— Allahım sen bize acı, diye yeniden ağlamağa başladı.

— Söylesene Nigâr?

— Seviyorum.

— Böyle ölmek benim için çok tatlıdır Nigâr. Ben ölümden korkmuyordum.

Fakat o ölmek istemiyordu. Gururunu, düşüncelerini kaybetmişti. Yalnız canını düşünüyordu. Bir türlü gelmiyen ölümü düşünüyor ve ondan korkmadığım için bana bir çocuk gibi sarılıyordu.

— 8 —

Nekadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kasırga bir türlü dinmiyor.

Nigâr bayılmıştı. Onu kucağıma aldım, yürümeğe başladım.

du. Bu kadar uzun bir korkuya dayanamıyan Nigâr nihayet kollarının arasında bayılmıştı. Ona bir yardımda bulunamadım. Bütün yaptığım, görebildiğim kadar yüzüne bakarak ağlamak, kollarını ovmak, buz kesilen ellerini ısıtmaya çalışmak oldu.

Gece olmuştu. Ortalıkta öyle bir sessizlik vardı ki yeryüzünde kimse kalmamıştı sanki.

Bu sessizliğin içinde tek bir çığlık uzaktan uzağa duyuluyordu.

Gökyüzü tamamiyle temizlenmiş olacaktı ki kuvvetli bir ay ışığı epeyce azalmış olan sulara vuruyor, içeriye de giriyordu.

Bu ışık altında, tahta parçalarının artık yüzmediğini gördüm. İçeride, ötede beride bazı birikintiler kalmıştı. Fakat yine her taraf diz boyu çamur içindeydi.

Bir türlü ayılmıyan Nigârı kucağıma alarak eve götürmeğe karar verdim. Kaldırmağa uğraştığım sırada inledi. Seslendim. Başını oynattı:

— Nigâr, diye haykırdım. Allah aşkına gözlerini aç artık.

Bin güllükle kirpiklerini araladı. Fakat inliyordu. Etrafına baktı. Dişleri birbirine vurarak:

— Neredeyiz? dedi.

— Barakadayız. Fakat kasırga geçti artık.

— Gece mi oldu?

— Evet. Haydi gidelim artık. seni kucağıma alayım.

olmıyan bir kuvvet vardı. Nigârı kolayca taşıyordum. Yerler cıvık bir çamurla kaplı olmasa belki koşabilirdim.

Ağır ağır ilerlerken uzaktan uzağa sesler duydum. Ağaçların arasında sallanan bir fener vardı. Birkaç insanın hızlı hızlı konuştuğunu duydum. Bunların arasında bir sesi Amcamın sesine benzetecek haykırdım.

Benim sesimi duymuş olacaktı ki durdular. Dinlemeğe başladılar. Onlara doğru yürürken haykırdım:

— Amca, Sadri Bey amca.

Yolun ilerisinden dört erkek vardı. İçlerinden birisinde fener bulunuyordu. Titrek bir ses duydum:

— Ekrem, sen misin?

— Benim amca, benim.

— Doğru mu söylüyorsun?

— Doğru söylüyorum amca.

— Ya Nigâr?

— Nigâr da burada.

— Boğulmadınız mı?

— Boğulmadık.

— Sağ mısınız?

— Sağız amca.

Uzaktan bağıra bağıra onun ağladığını duydum. Adamcağız bizi seller altında kalarak boğuldular diye aklını yarı yarıya kaçırmış. Nigârı kollarımda tuta tuta yürülüyordum. Fakat onlar bana doğru gelmiyorlardı. Yanlarına vardığım zaman Süleymanı amcamı yerden kaldırmağa çalışırken gördüm. Zavallının dizlerinin bağı çözülmüştü. Kimbilir ne zamandır oradan oraya koşuyor, çamurlarda, su birikintilerinde yuvarlanıyordu.

Çiftlikte çalışan rençberlerden ikisi bana yardım etmeğe savaştılar. Süleyman kollarımın arasındaki Nigârı bakarak sordu:

— Boğuldu mu?

Amcam bunu duydu. Bağırmağa başladı:

— Kim boğuldu? Ekrem mi?

— Ben buradayım amca, dedim.

— Buradasın değil mi evlâdım.

Boğulmadın değil mi? Kim boğuldu ya? Nigâr mı?

— Hayır, o da boğulmadı.

— Nerede o?

— İşte kucağımda.

— Ne oldu ona. Boğulmadı da neye öyle kucaklamış götürüyorsun?

— Bayıldı amca, korkudan bayıldı.

— Neye beni aldatıyorsunuz?

— Amca burada durmıyalım. Takatım kalmadı. Haydi eve gidelim.

Onları beklemeden yürüdüm. Kapıda beni gören yengen üstüme atıldı:

— Boğuldu mu?

Şehrin gözleri yumruk gibi şiş, rengi sapsarıydı. Evin içinde sanki birkaç ölü birden vardı. Nigârı sedirin üstüne bıraktım. Bitkin bir halde oturdum ve öksürmeğe başladım. Bu sırada kollarına girdikleri amcamı da içeriye getirdiler. Üstü başı tamamiyle çamurluydu. Yüzü, bıyıkları, saçları bile çamura gömülmüştü. Kapıdan girip beni gördüğü halde:

— Hanım, Ekrem boğulmamış diyorlar, dedi.

(Arkası var)

MUHAFIZLAR KOŞARAK YANINDAN GEÇERKEN UŞAK KILIĞINA GİREN ATMACA REİS ELİNDEKİ YASTIKLA GAYET CİDDİ YOLUNA DEVAM ETTİ.

22

ADALAR KRALİÇESİ

BÜNE AVI BÖYLE? ÖNCE TAVŞAK ŞİMDİ DE TAZILAR

HANGİ TAVŞANDAN BAH SEDIYORSUN SEN?

AZ KALDI BENİ DE ÖLDÜRECEK Tİ HERİF.. BAĞÇEYE ATLAMAK İS. TER GİBİ BİR HALİ VARDI. ŞURADAN BAKARSAÑİZ BEL. Kİ DE GÖRÜRSÜÑÜZ.

SUBAY PENCEREYE KOŞTU

ORADA . ORADA.. GÖLGESİNİ GÖRÜYÖRÜM..

HAYDİ KOŞUP YAKA. LİYALİM.

EĞER AMİRALİN YANINDAKİLERİN HEPSİ BÖYLE. ENAYİ KİMSELERSE İŞİMİZ İŞTİR

RAMON NEYE REİS KRALIN ODASINA GİRDİ GEÇİKTİN?

AF BÜYÜRÜN MAJESTE.. KORİDORDA BİR KARGAŞA. LİK VARDI DA..

SENDEN BU TULÜ GETİRMENİ İSTE. YIŞIM TUHAFINA GİTTİ. BELKİ.. FAKAT SEVGİLİ KARIMIN DÜĞÜN GÜNÜ KULLANDIĞI BİR EŞYAYI ELİMDE TUTMAK GÖNLÜME FERAHLIK VERİYOR.

HASMETMEAP! NE ZAMANDAN BERİ KRALİÇA ROZİTAYI SEVMEDİĞİNİZİN FARKINA VARDINIZ?

O MEŞUM SÜİ-KAGETTEN SONRA.. İLK DEFA GÖ. ZÜMÜ AÇTIĞIM ZAMAN ONU YA. TAĞIMIN BAŞUCUNDA GÖRDÜM. BELKİ DE BUNLARA SEBEP ODUR

O GÜN KRALİÇANIN TAKIMARDA OL. DUĞU KIYMETLİ İNCİ VE ZÜMRÜT. LER NEREDE ACABA ŞİMDİ?

NE BİLEYİM? HERHALDE KENDİSİNDE OLACAK....

HASMETMEAP HAZİNEYE AİT MÜCEV. HERATIN YERİNDE OLUP OLMADIĞINI Bİ. LİYOR MUSUNUZ?

NE DİYORSUN RAMON? BEKİM, BAŞVERKİLİM AMİRALE İTİMA DİM VAR.

MAJESTE NASIL OLUYOR DA SÖVALYE VARGO YANINIZDA BULUNMUYOR?

AMİRAL ONA İTİMAT ETME. MEMİ SÖYLEDİ. O BİR HAINMIŞ..

HAYIR MAJESTE.. VARGO SADIK VE SİZİN YANINIZDA KALMAYA LAYIK BİR İNSANDIR

NE TUHAF OLDUN RAMON SEN. KONUŞMAN BİLE TAMAMIYLA DEĞİŞTİ.. HATTA SESİN VE YÜZÜN... AMA BELKİ BU BANA ÖYLE GELİYOR.

ARKASI VAR.

FEDAKÂRLIK

Yazan: M. YAMAN

Mahalleye kötü bir kadın taşındı. Kötü kadın dediler amma veballeri boyunlarına. Parasıyla değil mi, köşe başındaki iki katlı, uç odalı yeni evi tutmuştu. Taşraya gideceği için acele ile evini kirahyan ev sahibi de kiracının girdisini, çıktısını arıyacak değil. Yaptı konturatını, aldı üç aylığı peşin, atladı tirene.

Yeni kiracı, genç ve pek güzel bir duldu. Hangi iratla geçindiğini, kimleri bulunduğunu kimse bilmiyordu. Fakat eve giren, çıkan çoktu. Hattâ bunlar evde birbirlerine de rastlar, fakat insana şüphe verecek gürültü olmazdı.

Kimi halazade, kimi amcazade, kimi süt birader, kimi filânca. Olur a. Fakat ne tuhaf! Hepsisi de genç ve erkek.

Uzaktan gelenler ne ise ama mahallenin gençleri de bu güzel dul kadına dost olmağa kalkıştı. Bunların içinde evli gençler de vardı. İşte bu yüzden mahallenin huzuru kaçtı. Komşular arasındaki dedikoduların mevzuu bu oluyordu.

— Daha üç aylık damat, Firdes Hanımın evinin önünden geçerken gözünü pencerelerden ayırmıyor.

— Neclâ verem olacak zavallı. Pazar günü Adaya giden kocası Firdesle buluşmuş diyorlar.

— Ben bizimkinin hallerini de hiç beğenmiyorum.

Bütün bu dedikoduları karısı Remziyeden dinliyen Kâmil Efendi:

— Eeeee, elverir artık, dedi. Elâlemin hareketinden bize ne.

Fakat bir gün karısı yüzüne haykırdı:

— Efendi, efendi, oğlan deli divane oluyor. Ne mektep, ne medrese. Bir haftadır evde. Gözü de o yaşı yerlerde sayılasıca karının penceresinde.

Bu sefer Hacı Kâmil Efendi iki kara kaşını çatı. Şöyle bir düşündü:

— Mesele mühim, dedi. Bunun bir çaresine bakmalı. Delikanlıdır, büsbütün kapılıverirse, maazallah sonu çıkmaz.

Kadın coştı:

— Ah hocafendi, bir çaresini bulup şu kariyi mahalleden attırsak. Sen buranın eskisisin. Ne yap yap defet şu belâyı başımızdan. Bir kötünün yedi mahalleye zararı dokunur. Bak komşularımızın içinde yeni evliler var, bunların çoğu bu kariya vurgun. O da açık, saçık görünüyor. Hem semtimizin kızlarına da kötü örnek oluyor.

Hakikaten mesele mühimdi. Hacıfendi önce oğlunu sıkı bir sorguya çekti. Direk direk bağırıp üstüne üstüne gitti. Sonra mahalle gençlerine de gözdağı verdi.

Yaşı elli beşi bulmuştu. Kapalıçarşıda yorgancıydı. Hem de erbab yorgancılardan. Esnaf işsizlikten kırılırken onun koca dükkânı vızır vızır işliyordu. İşini bilir adamdı. O, yalnız işini bilmekle kalmamış, birkaç akar sahibi de olmuştu. Pa-

rasının hesabını, üçüncü karısı olan Remziye Hanım bile bilmezdi.

Hacı Kâmil Efendi boğazını pek severdi. Tatlısız, böreksiz sofraya oturmaz, yoğurtlu kebabı, paçayı yemeden hafta geçirtmezdi. Zaten en nadide yemekleri günlere taksim etmişti. Bunlar mutlak yapıldı.

Boğazına düşkünlüğü yüzünden eli ayağı da pek tutardı. Gözü kızıp da beş on kişinin arasına bir girdi mi iflâhlarını keserdi. İşte bu yüzden mahalleli kendisinden pek çek-

nirdi. Aynı zamanda konuya, komşuya yardım etmesini seven adamdı o.

Karısı iki gözü iki çeşme dert yanınca bir hayli düşündü. Birkaç komşu kadın da yolunu kesip yalvardılar:

— Hacı Kâmil Efendi, ne olursa senden olur. Şu belâyı başımızdan defet.

Bir gün, akşam dönüşünde elindeki çıkını eve bırakıp:

— Hanım ben şu Firdes dediğiniz kariya iki lâkırdı söylüyeyim, dedi.

Köşe başındaki eve gitti. Bir kahve içimi oturdu. Sonra çatık kaşlarla eve döndü:

— Karı defolup gidecek.

Hakikaten karı defolup gitti. Mahalleli de büyük bir nefes aldı. Aş-kolsun Hacı Kâmil Efendiye. Ne adammış meğer.

Teşekküre gelen nişanlı gençler, taze kadınlar ellerini öptüler. Erkek evlât sahipleri ağlaştı. Duaların bini bir paraya.

Aradan bir hafta ancak geçmişti.

(Devamı 14. sayfada)

MONTE KRISTO'NUN ESRARI

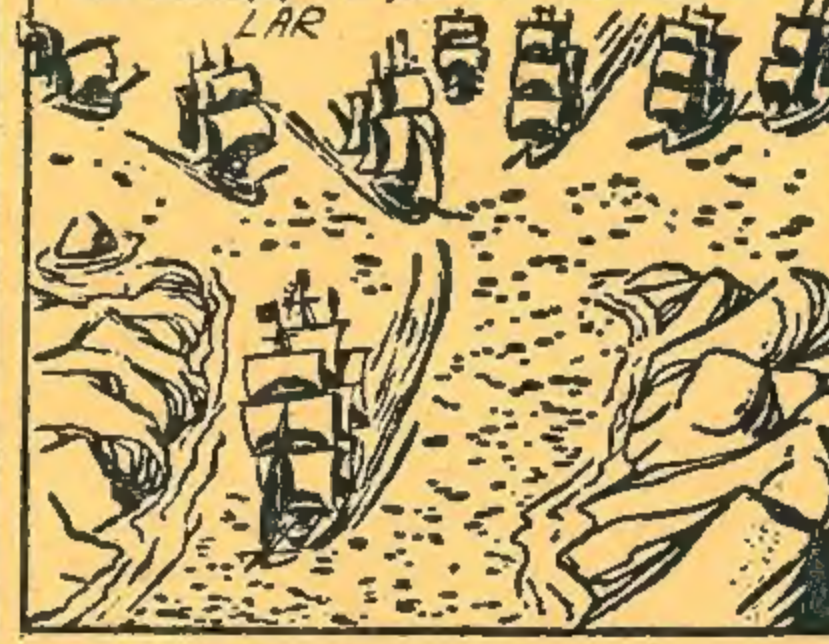

GEMİNİN SANCAK TARAFINDAN
ATILAN BİR TOP DÜŞMAN GE-
MİLERİNİN ÇOK ÜSTÜNDEN GE-
Tİ

FAKAT HİYLE MUVAF-
FAK OLMUŞTU. KOMU-
TAN HARRIS HİDDET
VE ŞİDDET İÇİNDE
EMİR VERDİ.

ONU TAKİP
EDİN.. CEHEN-
NENE GİT.
SE PEŞİN-
DEN GİDE-
CEĞİM.

LAKONKAGA TERS GERİ
EDEREK ADANIN UFAK
LİMANINA GİRMEĞE ÇALIŞTI.
BÜTÜN İNGİLİZ VE HOLLANDA
GEMİLERİ PEŞİNDEN ÇULLANDI.
LAR

KAYALIKLARDAN BERLİYEN
KORSANLAR BİRER BİRER
BARUT DOLU FİĞİ-
LARI YAVAŞ YAVAŞ
DENİZE ATILAR.

İNGİLİZ-HOLLANDA
GEMİLERİ LİMANIN
AĞZINA GELDİĞİ ZA-
MAN DENİZ BARUTU
FİĞİLERİYLE
DOLMUŞTU.

HER DÜŞMAN GEMİSİ
FİĞİNİN YAKININA GEL-
DİĞİ ZAMAN SAHİDEN
ATEŞ EDİYORLARDI.

DÜŞMANIN ŞAŞKİNLİĞINDAN İSTİFA
DE EDEN SAHİL BATERİYALARI FAR-
LİYETE GEÇTİ

KORMORAN TAM BU
SÜRADA, GEMİSİNDEN
DÜŞMANIN KARAYA AYAK
BAŞTIĞINI GÖRDÜ.

KORSANLAR KRALI

No:55

HER FİĞİ PATLAYI-
ŞINDA BİR GEMİ
ÇATIRDIYARAK
BATIYORDU.

LİMAN BİR ANA BABA 'GÜ-
NÜ YAŞIYORDU. KAZA-
ZEDELERİN TOPLANMASI
İÇİN TEDBİR ALDILAR

LAKONKAGA-
NIN DURUMU
BİRDENBİRE
TEHLİKELİLEŞ-
MİŞTİ.
DÜMEN KIRILMIŞ
TI. GEMİ HER AN
DENİZDE YÜZEN
BARUT FİĞİLERİNE
ÇARPABİLİRDİ
-ARKASI VAR-

ZAMANDAN TASARRUF

(6. sayfadaki devam)

Sabah tuvaleti, 6.5-6.10

(Garth'ın birkaç işi bir
arada gören tuvalet makinesi-
ni kullanmak şartıyla.)

Kahvaltı Saat: 6.10-6.15.

Ve böylece bu tam sekiz madde-
lik program, her satırın altında Ge-
orge ismini taşıyarak devam edip
gidiyordu.

Aradan altı ay geçti, Margaret,
on beş günde bir Henry ile bulu-
şuyor ve George'un zamandan tasar-
rufu sağlamak gayesiyle evin içini
nasıl allak bullak ettiğini bütün
tafsilâtıyla bu eski arkadaşına an-
latıyordu.

George Garth'ın kendi keşfi o-
lan ve bir tek hareketle giyilebilen
pantolonlar, «Simsek» ismi verilen
lâstikli ayakkabı bağları ve, yatak-
ların baş ucuna asılan ve üzerinde
birçok düğmeler bulunan levhalar
artık dillere destan olmuştu. Bu so-
nuncunun yardımıyla hiç yerinizden
kımıldamadan banyonun suyunu aç-
abilir, mutfaktaki tencereyi kayna-
tabilir, yahut da oturma odasındaki
sobayı yakabilirdiniz.

Margaret ve Henry bunları hatırla-
yarak gülmüyorlardı. Fakat Henry
Margaret'in gülüşünün, on iki ay
önce işittiği kahkahaya benzememe-
ye başladığını da hissetmiyor değil-
di.

Evet, George edebiyattan, tiyat-
rodan, mimariden ve resimden de
bahsetmesini bilirdi. Fakat bunlar
hakkında konuşurken bile araya
mutlaka 'Vakit' meselesini sokma-
dan duramazdı. Hattâ son zaman-
larda karısının mektup yazışını bile
tenkit etmeğe kalkmış ve: «Çok te-
ferruath ve çok lüzumsuz şeyler ya-
zıyorsun,» demişti. «Bunlar için
harcadığım zamana acıyorum, Mar-
garet. Halbuki eğer istersen bu dört
sahifelik mektubu, dört kelimeye
sığdırabilirsin. Meselâ şöyle: «Sev-
gili amca — Sıhhatim iyi, rahatım
mükemmel, ümitlerim parlak, çalış-
mam yerinde —! Görüyorsun ya, ne
kadar kısa oldu!»

Bir gün yazıhanesinden Marga-
ret'e telefon etti. Ona yeni bir ica-
dından bahsetmek istiyordu: «Bu
suretle enerji sarfiyatından yüzde
on, günlük masraflarımızdan da
bir şiling tasarruf edeceğiz, karıcı-
ğım...» diye anlatmağa başladı.

Fakat akşam yedide eve döndüğü
zaman Margaret'i bulamadı. Masa-
nın üzerine bırakılmış olan şu kısa
nottan da karısının, mektup yaz-
mak mevzuundaki tavsiyelerinden
fazlasıyla istifade ettiği kolayca an-
laşıyordu.

Sevgili George,

Taksinin eve gelişi Saat: 4.30

İstasyona varışım " 5.10

Henry ile beraber yeni bir

hayata başlayışım " 5.20

Margaret.

FEDAKÂRLIK

(13. sayfadaki devam)

Bir gün Remziye Hanım kızara
bozara kocasının karşısına geçti:

— Hacıefendi, sen o kariya bir
ev tutmuş, oraya taşınmışsın.

Hacı efendi, telâş etmeden:

— Peki ne olmuş? dedi.

— Daha ne olsun, bazı bazı da
oraya gidiyormuşsun.

— Giderim zahir. Bakarım kari
yerinde mi değil mi?

— Ayda yüz lira da para veriyor-
muşsun?

— Kötülük yapmasın diye.

— Ah Hacıefendi, ben seni bili-
rim. On altı yaşındayken dükkâna
annemin ısmarladığı yorgani alma-
ya gelmiştim de beni kandırmıştın.
Sen rahat durmazsın.

Hacı Kâmil Efendi hırslandı:

— Be kadın, dedi, Sen mahalle-
nin başından bu belâyı defet deme-
din mi? Apar topar kaldırıp götür-
düm. Artık üst tarafını ne kurcala-
yıp durursun!

Kalb Kalbe Karşıdır!

1

VENEDİK PLAJLARINDA BOL GÜNEŞLİ BİR HAZİRAN, ÖĞLEDEN SONRA. HER ŞEY MAVİ : DENİZ, GÖK YÜZÜ, HATTÂ DÜŞÜNCELER..

Ne tuhaf ! Güzel bir gün geçirdiğimiz hâlde isminizi öğrenemedim.

Muhakkak lazım mı?

Tabii ! sizi hatırladığım zaman bir isim vermem lazım.

Halbuki bir yobancıyı anmak bence daha romantik olur. Hem sonra beni düşüneceğinizi mi zannediyorsunuz.

Elbette ! Okadar güzel gözleriniz varki... Onların maviliklerindeki pırıltıyı hiç bir zaman unutmayacağım. Neden isminizi söylemiyorsunuz ?

Çünkü... Çünkü... Beni öptünüz de ondan!

Demek sizi bir defa daha öpecek olsam busefer kaç yaşınızda olduğunuzu da söylemiyeceksiniz. öyle mi ?

Tabii, Ama...

Mademki öyle bende başka bir şey öğrenmek istemiyorum.

... VE O GÜNDEN SONRA BİR DAHA BİRİ BİRLERİNİ GÖRMEDİLER.

BİR KAÇ AY SONRA SAVONADAKİ KADIN HAPİSHANESİNDE ...

Kaç defa hapse girdin Violet ?

85/1

Var tam el parmaklar kader. Ama yok ben hırsızlık. Var hoppalık. Amasen Var hırsızlık?

BAŞINDAN GEÇENLERİ ŞİMDİYE KADAR HİÇ KİMSEYE AÇMAMIŞ OLAN FLORA BU SEFER İÇİNİ DÖKMEK İHTİYACINI HİSSEDER ..

Hayır Violet, ben de hiç hırsızlık etmedim. Başkasının kabahatini üzerime Aldım ..

O. sen var kahraman my dear..

BİNBİR ROMAN

CEZASI SONRA ERDİKTEN SONRA ANASININ SOYADINI ALAN FLORA BİR KAÇ AY SONRA MILANODA A.İ.R. RADYO FABRİKASINA GİRER. İLK GÜNÜN HEYECANINA KENDİSİNİ KAPTIRMIS ÇALIŞ MAKTADIR. YAZIMAKİNALARI TELEFONLAR, DAİRE ARKADAŞLARI KENDİSİNE SANKİ HİÇ GÖRMEDİĞİ ŞEYLERMİŞ GİBİ GELİYOR.

VAZİFEYE BAŞLADIĞININ ER- TESİ GÜNÜ TEKNİK DİREK- TÖR ONA TELEFONEDER...

Ben Ferreski. Siz matmazel Korallı llimi? Direktörün yeni sekreteri değilmi? Alâ. Direktöre lâtfe Sorun. Papağanın sesini beğen- miş mi?

Bekın hele ! Hoşunuza gidip gitmediğınızı siz ne diye sormıyorsunuz? Ben sizin bildiğiniz Kızlardan değilim. Günaydın!

Ne de ukelâ şey! Gidip şunun su- ratını göre- yim bir de küçük ders vereyim!

Demek siz ha !.. benim isimsiz matmazelim! Hayret !

SİZ ?

Beni Hatırladınız mı ? Kâc defa Lidoya telefon ettim, hep seni aradım.

Tabii isimsiz mat- mazeli bulmak kabil olmadı !

Şimdi buldumya. Ar- tık elimden bırakmam hem isminizi de öğrendim. Flora Karolli..

Suss! Arkadaş- larım duyacak- lar.

Affedersiniz, Çok heyecanlıyım... Ne olur bu akşam buluşup beraber yemek yiyelim. Kemanı güzel olan bir yer biliyorum.

Tabii... Papağa- nın sesinden daha fazla Sahi siz tele- fonda lâtife ettiniz de- ğil- mi?

Bilâkis. Papağan benim icat et- tiğim bir tip radyo dur. Biz ameri- kalılar eşya- ra böy- le tuhaf isimler takarız.

Amerika mı ? Siz ame- rikalı mı siziz ?..

Yarı yarıya. Ben Newyorkta doğ- dum. Ailem çok yıllar evvel oraya yerleşmişler. Siz de bir gün bizim aileye karışsınız.

Allahım ne sürat! Hakikaten Amerikalı oldu- ğu- nuz belli.

ARKA SIVAR